

ELIX

ยอดขายมากกว่า 1,000,000 เล่มทั่วโลก

ชุด 8 ตอนจบ

ดิวอี้ ฮาร์ต

ดิวอี้ ฮาร์ต

CALLIE HART

อเล็กซ์ แฮปป์

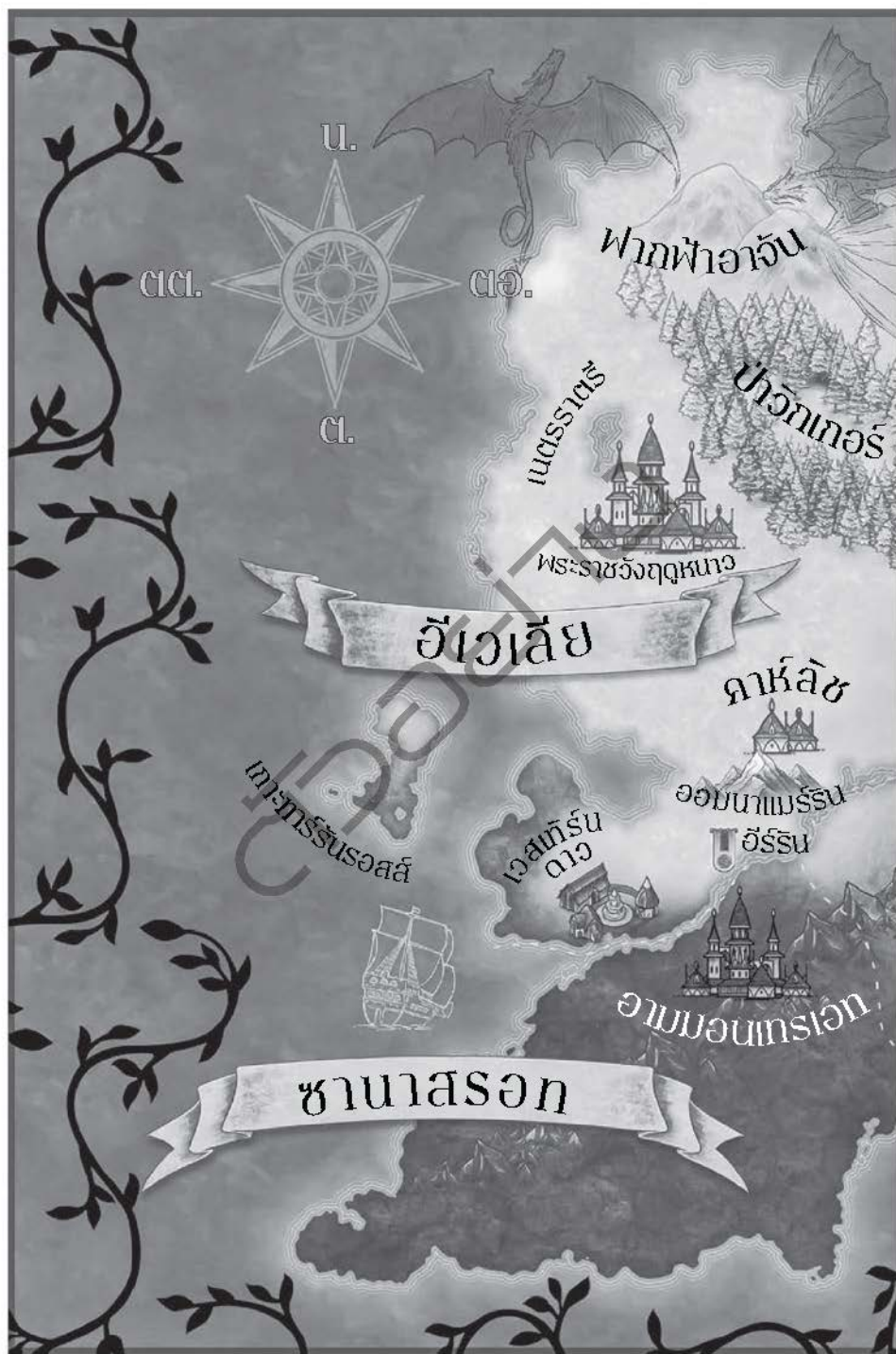
๕๐ บาท
Quicksilver
 ควิกซิลเวอร์

ควิกซีลเวอร์

ខត្តិក ១១ បេត

ELIX

สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตด้วยฝันร้ายของตน
เพื่อให้คนอื่นได้มีฝัน

น.

ก.

ค.

อ.

ผากฟ้าอาวัน

เนตรนารี

ปัทมทอง

พระราชวังฤดูหนาว

อีเวเลีย

ดาร์ลิส

เกาะที่ราบสูง

ไอส์เทิร์น
ดาร์

ออบนาแมร์ริส

อีร์ริส

อาบมอนเทรอก

ซานาสรอก

รอยแยก

แดนเผ่า
บัลคิดเดอร์

กิลาริเย

เทือกเขาแซลโลว์

แม่น้ำ
ดาร์บู

กิลลัธรา

บัลลาร์ด

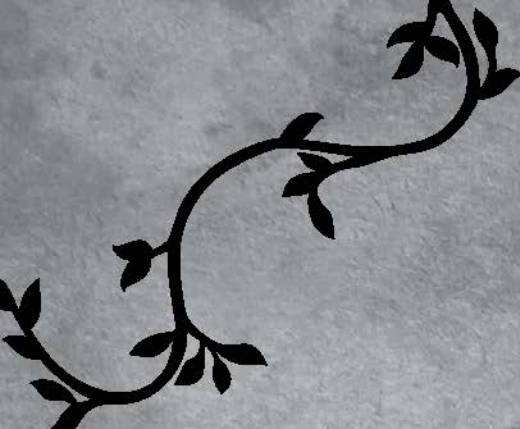
อิมชตาร์

ไล่

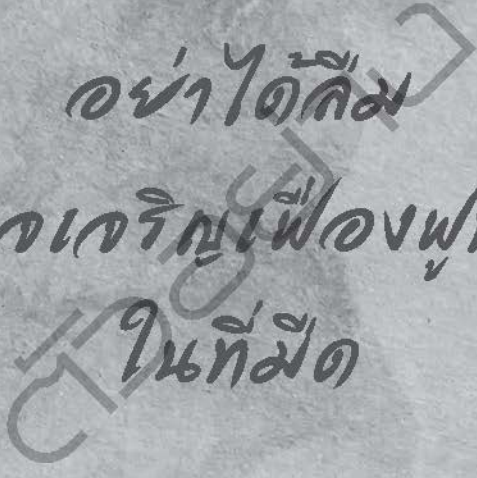
ลิลเซีย

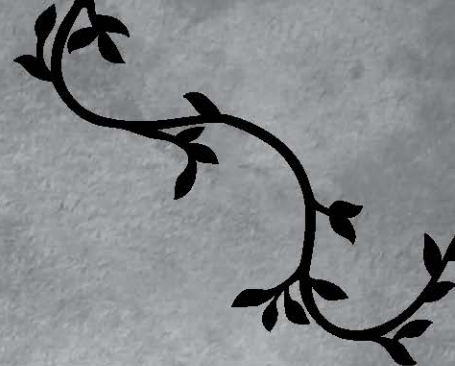

อย่าได้ลืม

ปีศาจเคริณเพื่อองผู้ที่สุด
ในที่มืด

จดจำทั้งหมด
ที่เจ้าอ่านแล้ว

เตรียมตัวให้พร้อม
สำหรับสงคราม!!

ปู

"ไม่เห็นจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงกันขนาดนี้เลยก็ได้"

เป็นที่รู้กันทั่วเมืองซิลวาเรนว่าการโกหกทหารผู้คุ้มกันหมายถึงความตาย ข้ารู้จากประสบการณ์ตรงอันเจ็บปวดอย่างที่ชาวซิลวาเรนอื่นๆ ส่วนใหญ่ไม่รู้ จนถึงวันนี้ก็เกือบหนึ่งปีมาแล้ว ข้ามองดูทหารสวมเกราะสีทองบุบบุ๋บป้ายหนึ่งของราชินีควานไล่เพื่อนบ้านข้าที่โกหกเรื่องอายุตัวเอง และที่เลวร้ายกว่ามาก ก่อนหน้านั้น ข้ายืนเสียบงันบนถนนตอนคอของแม่ถูกเชือดเป็นแผลกว้าง เลือดชาวบ้านอื่นๆ พุ่งเป็นสายลงบนผืนทรายที่ถูกแสงแดดแผดเผาจนแห้งผาก

บัดนี้ขณะมือทหารผู้คุ้มกันรูปหล่อกำรอบคอข้า เกราะสลักลวดลายงดงามบนมือเขาสะท้อนแสงแรงกล้าของดวงตะวันแผดเหนือศีรษะราวกระจกสีทอง ปาฏิหาริย์แท้ที่ปากข้าไม่ได้ปริเปิดเหมือนผลไม้สุกงอมแล้วเผยความลับออกไป นิ้วปลายโลหะของเขาจิกหลอดลมข้าลึกลงอีก "ชื่อ อายุ หอ คายมาซะ พลเมืองชั้นต่ำไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในดูล้อม" เขาคำรามขู่

เช่นเดียวกับเมืองส่วนใหญ่ ซิลวาเรน ผืนธงอันยิ่งใหญ่เปล่งประกายแห่ง

ตอนเหนือ สร้างขึ้นให้มีรูปร่างเหมือนล้อ รอบเขตด้านนอกของตัวเมืองเป็นซี่ล้อ หรือกำแพงที่ออกแบบมาเพื่อกักให้ผู้คนอยู่ในหอ ตั้งสูงตระหง่านห้าสิบเมตร เหนือย่านเพิงพักอาศัยและหอระบายน้ำเอ่อล้น

ทหารผู้คุ้มกันเขย่าวัวซื้อขายอย่างหมดความอดทน "ตอบมาเร็วๆ แม่สาว ไม่อย่างนั้นข้าจะให้ส่งเจ้าออกประตูที่ห้าตรงไปลงนรก"

ข้าคลำเกราะมือของเขาเปะปาย ไม่แข็งแรงพอจะดึงกำมือนั้นให้หลุด ออกไปได้ แล้วข้าก็ยิ้มเยาะ กลอกตาขึ้นไปยังท้องฟ้าสีเทาโพลน "ข้าจะตอบ บ้าอะไร...ได้อย่างไรเล่า...ถ้าข้า...หายใจ...ไม่ออก"

ดวงดาสีเข้มของทหารผู้คุ้มกันลุกวาวด้วยความเดือดดาล เขามีแต่หัว ีแรงกดหลอดลมข้าอีก "เจ้ารู้บ้างไหมว่าคุंपระราชวังนี้ร้อนขนาดไหนในช่วง ลงทณฑ์ เจ้าหัวขโมย ไม่มีน้ำ ไม่มีอากาศบริสุทธิ์ กลิ่นซากศพเน่าคั่งรุนแรง พอจะให้เพศฆาตกรสูงสุดอาเจียนได้ เจ้าจะตายภายในสามชั่วโมง จำคำข้าไว้เลย"

คำว่าคุंपระราชวังชวนให้คิดหนัก ข้าเคยถูกจับเพราะขโมยของมาแล้ว ครั้งหนึ่งและถูกส่งไปที่นั่นเป็นเวลาทั้งสิ้นแปดนาทีกี่เต็ม แปดนาทีกี่มากพอแล้ว ในช่วงลงทณฑ์ ตอนที่ดวงอาทิตย์บดเสียดกับมินอยู่ใกล้กันที่สุดและอากาศยามบ่าย ไหวระริกด้วยความร้อน การติดอยู่ต่ำกว่าพื้นดินในสถานที่เลวทรามซึ่งเรียกกันว่า คุंपได้พระราชวังของราชินีผู้เป็นอมตะไม่ใช่เรื่องสนุก และอีกอย่าง ข้าจำเป็นต้อง อยู่เหนือพื้นดินอย่างยิ่ง ถ้าข้ากลับไปโรงหลอมไม้ทันก่อนพลบค่ำ ข้อตกลงที่ เจริจ่าตรองอยู่หลายชั่วโมงเมื่อคืนก็เป็นอันสูญเปล่า ไม่มีข้อตกลงก็แปลว่าไม่มี น้ำ ไม่มีน้ำก็หมายความว่าคนที่ข้าหวังใจจะทุกขุรฆมาน

แม้จะอดอดขัดใจมากแค่ไหนข้าก็ต้องยอม "ลิสซา ฟอสซิก ยี่สิบสี่ โสด" ข้าขยิบตาให้เขา และเจ้าสารเลวบึบแรงขึ้น ผมสีเข้มและดาสีฟ้าพบได้ไม่บ่อยใน นครสีเงิน เขาจะจำข้าได้ อายุที่ข้าบอกไปเป็นอายุจริง เช่นเดียวกับสถานภาพ นำสเมเพศของข้า แต่ชื่อที่บอกนั้นไม่ใช่ชื่อจริง ชื่อจริงของข้านะหรือ ไม่มีทางที่ ข้าจะยอมบอกง่ายๆ โดยไม่สู้ เจ้าสารเลวนี่อีรัดแน่ถ้ารู้ว่าเขามีแคริส เฟนผู้นั้น

อยู่ในกำมือ

"หอล่ะ" ทหารผู้คุ้มกันสั่ง

ทวยเทพผู้ทรงชีพ ช่างดีจริง เขาจะต้องนึกเสียใจที่ถาม "หอสาม"

"หอส่า —" ทหารผู้คุ้มกันผลักข้างลงพื้นทรายร้อนระอุ และอนุภาคร้อนจัดแผดเผาคอตอนเช้าเผลอสูดมันเข้าไป ข้าสูดลมหายใจครั้งต่อมาผ่านแขนเสื้อแต่กรองทรายด้วยวิธีนั้นก็ทำอะไรได้ไม่มาก ทรายสองสามเกล็ดแทรกผ่านเนื้อผ้าไปได้เสมอ ทหารผู้คุ้มกันผละถอย "ผู้อาศัยในหอสามถูกกักโรค บทลงโทษที่ออกจากหอคือ...คือ..."

ไม่มีบทลงโทษสำหรับการออกจากหอสาม ไม่เคยมีใครทำมาก่อน เหล่าคนโชคร้ายที่ต้องหาเข้ากินค่ำในตรอกโสโครกและซอยเหม็นๆ แถวบ้านข้าปกติแล้วตายก่อนได้คิดว่าจะหนีด้วยซ้ำ

ทหารผู้คุ้มกันยื่นคำหวัช ความสำเร็จแปรเปลี่ยนไปเป็นบางอย่างใกล้เคียงความกลัว เมื่อนั้นเองข้าจึงสังเกตเห็นถุงกันโรคระบาดใบเล็กห้อยอยู่ที่เข็มขัดของเขาและตระหนักว่าเขาเป็นผู้ศรัทธา เช่นเดียวกับอีกหลายพันคนในซิลวาเรน เขาเซลลาดด้วยความตื่นตระหนก ยกเท้าขึ้นและกระแทกสั้นรองเท้าลงตรงสี่ข้างข้า ข้าเจ็บจนหายใจไม่ออกเมื่อเขาเงื้อเท้าขึ้นจะกระแทกอีกครั้ง นี่มันต่างจากตอนโดนซ้อมครั้งแรกมาก ข้าทนถูกซ้อมได้เก่งพอๆ กับนักดัมดันที่ถูกกดขี่ทั้งหลาย แต่ข้าไม่มีเวลาจะมาเอาใจสาวกผู้คลั่งไคล้ของมาราบายนี้ ข้ามีที่ที่ต้องไป และเวลากำลังจะหมด

ข้าเอี้ยวตัวรวดเร็วแล้วพุ่งไปข้างหน้า คว้าได้เข้าทหารผู้คุ้มกัน หนึ่งในไม่กี่จุดที่เขาไม่มีเกราะสีทองหนาหนักป้องกัน น้ำตาอุ่นๆ ไหลเร็วรี่ ดูน่าเชื่อ ข้าแสดงได้สมบทบาท แต่ก็อีกนั่นละ ข้าฝึกมาเยอะ "ขอรับรอง พี่ชาย! อย่าส่งข้าไปที่นั่นเลยนะ ข้าจะตายถ้าโดนท่านส่งไป ครอบครัวข้าเป็นโรคปอดติดเชื้อ" ข้าโอประกอบ เสียงแคนไอแหบแห้งฟังไม่เหมือนเสียงไอชลกๆ ปนเสมหะของคนใกล้ตายเลยสักนิด แต่ทหารผู้คุ้มกันน่าจะไม่เคยเห็นใครที่ปอดติดเชื้อมาก่อน

ด้วยซ้ำ เขาจึงมองลงมาตรงที่มือข้ากุ่มรอบผ้ากางเกงของเขา แล้วอ้าปากกว้างด้วยความสะพรึงกลัว

วินาทีต่อมา ปลายดาบของเขาก็แทงทะลุเสื้อข้า ตรงระหว่างทรวงอกพอดี ใส่เข้าหน้าอกอีกเพียงเล็กน้อยที่ด้ามอาวุธ แล้วข้าก็จะเป็นแค่หัวขโมยอีกคนที่เลือดออกจนตายบนท้องถนนของซิลวาเรน ข้าคิดว่าเขาจะทำ แต่แล้วข้าก็เห็นเขาประมวลสถานการณ์และตระหนักว่าตัวเองต้องทำอะไรต่อถ้าฆ่าข้า คนตายถูกทิ้งให้เน่าเปื่อยบนถนนของหออื่นๆ แต่อะไรๆ ไม่เหมือนกันบนทางเดินปกคลุมด้วยใบไม้มีต้นไม้เรียงรายของดุมลัธ ชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งแห่งซิลวาเรนอาจกันทรายที่ลมร้อนหอบมาจากทิศตะวันตกไม่ได้ แต่พวกเขาจะไม่ทนหนุพหะโรคระบาดติดเชื้อร้ายนอนเน่าสลายอย่างหยาบช้าบนถนนของพวกเขา ถ้าทหารผู้คุ้มกันนายนี้ฆ่าข้า เขาจะต้องกำจัดศพข้าทันที และดูจากสีหน้าแล้ว งานอันตรายนั้นเป็นงานที่เขาไม่อยากทำ ถ้าฆ่ามาจากหอสาม ข้าก็อันตรายกว่าโจรลักขโมยธรรมดาที่พบเห็นได้ทุกเมื่อเชิ้อวัน ไม่เลย ข้าเป็นโรคติดต่อ

ทหารผู้คุ้มกันดึงเกราะและถูงมือออกจากมือ -- ช้างที่เกือบบีบคอข้าตาย -- แล้วทิ้งลงบนทราย โลหะขัดเงาส่งเสียงครางหึ่งต่อเนื่องเมื่อกระทบพื้น เสียงนั้นลั่นก้องในหูข้า และเช่นนั้นเอง แผนการทั้งหมดที่วางไว้ก็มลายกลายเป็นควัน ข้าเคยถูกจับได้ว่าขโมยเศษเหล็กบูดเบี้ยวจากแผงในตลาด ข้าซังน้ำหนักประเมินสถานการณ์และพิจารณาว่าคุ้มค่าน่าเสี่ยง รู้ว่าข้าจะได้กำไรอย่างงามจากโลหะก้อนเล็กนั้น แต่นั่นะหรือ โลหะเลอค่านามากมายขนาดนี้ ถูกโยนลงพื้นราวกับไม่มีความหมายใด สิ่งนี้ข้าไม่อาจต้านทาน

ข้าขยับด้วยความเร็วที่ทหารผู้คุ้มกันไม่คาดคิด เหยียดร่างไปข้างหน้าด้วยท่วงท่าลื่นไหลจับพลันและคว้าเกราะมือ พุ่งเป้าไปที่โลหะชิ้นใหญ่กว่า ถูงมือนั้นงามน่าตะลึง ทำขึ้นอย่างเชี่ยวชาญโดยนายช่างตัวจริง ห่วงกลมเล็กจิ๋วสีทองคล้องกันเป็นเกราะโซ่ที่ขึ้นชื่อว่าใบมีดหรือเวทมนตร์ไม่อาจทะลุวงผ่านได้ แต่น้ำหนักของเกราะมือ ปริมาณทองคำที่ประกอบขึ้นเป็นชิ้นส่วนเกราะ นึกภาพ

ไม่ออกเลยว่าข้าจะมีวันได้ถือทองคำมากมายขนาดนั้นอีกไหม

"หยุดนะ" ทหารผู้คุ้มกันพุ่งตัวมาทางข้าแต่สายเกินไป ข้าคว้าเกราะมือมาแล้ว ข้าสอดมือเข้าไปแล้วและติดมันบนข้อมือตัวเอง ข้ากำลังวิ่งเต็มฝีเท้าไปยังกำแพงดุมล้อเร็วเท่าที่ข้าจะพาไปได้ "หยุดผู้หญิงนั่น!" เสียงทหารผู้คุ้มกันแผดสะท้อนไปทั่วลานหิน คำสั่งของเขาดังสนั่นกึกก้องแต่ไม่มีใครทำตาม ผู่งชนที่มามุงดูตอนเขาจับตัวข้าได้ช่วงแรกแตกกระเจิงราวเด็กหวาดกลัวทันทีที่ข้าเอ่ยคำว่า "หอสสาม"

ทหารเกณฑ์ต้องผ่านการฝึกแสนทรมานก่อนจะได้เข้าเป็นทหารผู้คุ้มกันของราชินีมาดรา ผู้ได้รับเลือกสำหรับแผนฝึกทรหดนานสิบแปดเดือนจะถูกจับก้นน้ำเกือบตายครั้งแล้วครั้งเล่าและถูกซ้อมอย่างหนักด้วยทุกระบบศิลปะการต่อสู้ที่มีอยู่ในห้องสมุดฝุ่นเชรอะของเมือง กว่าที่จะฝึกจบ คนพวกนี้ก็ทันทนความเจ็บปวดได้ในระดับแสนสาหัสและใช้อาวุธได้เชี่ยวชาญจนถึงขั้นไม่มีทางสู้แพ้ พวกเขาคือเครื่องจักร ในค่ายทหาร บนพื้นลานฝึก ข้าคงด้านทหารผู้คุ้มกันที่ฝึกจบเต็มขั้นได้ไม่ถึงสี่วันที่ ความหยิ่งทะนงของราชินีมาดราเรียกร้องให้ทหารผู้คุ้มกันของนางเก่งที่สุดของที่สุด แต่ความหยิ่งทะนงของมาดราก็เป็นสิ่งหิวโหยและไม่รู้จักอิ่มจักพอ ทหารของนางไม่เพียงต้องเก่งที่สุดเท่านั้น พวกเขาต้องดูดีที่สุดในด้วย และเกราะทหารผู้คุ้มกันก็ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ใช่แล้ว บนพื้นลานฝึกเจ้าสารเลวที่จับได้ว่าข้ากำลังขโมยเหล็กจะเอาชนะข้าได้โดยพลัน แต่เราไม่ได้อยู่บนพื้นลานฝึก เราอยู่ข้างนอกในดุมล้อ และตอนนี้เป็นยามลงทัณฑ์ และเจ้าสารเลวน่าเวทนานี้ก็ถูกรัดรีดแน่นหนาราวใก้บในชุดเกราะราชพิธีทั้งหมดนั่น

เขารั้งไม่ได้ โลหะทั้งหมดถ่วงเขา

เขารั้งเหยาะๆ ยังไม่ได้ด้วยซ้ำ

เขาไม่มีทางจะปีนอะไรได้แน่นอน

ข้ามุ่งไปยังกำแพงฝั่งตะวันออก ตวัดแขนขาเร็วเท่าที่ร่างกายปวดร้าวจะยอม ข้ากระโจนขึ้นไปในอากาศ กระแทกหินทรายที่ใกล้พังถล่มเข้าอย่างแรง

ออกซิเจนพุ่งออกจากปอดเสียงหวีดหวิวเพราะแรงปะทะ

"โอ้ย โอ้ย โอ้ย" รู้สึกเหมือนโดนเอลรอยเอาค้อนที่โรงหลอมเหวี่ยงทุบ
ช่องท้อง ข้าไม่กล้านึกถึงรอยฟกช้ำที่จะตื่นมาเจอตอนเช้า — ถ้าเกิดว่าข้าได้ตื่น
จริงๆนะ ไม่มีเวลาจะนึก ข้าสอดนิ้วเข้าไปในช่องแคบๆ ระหว่างก้อนหินทราย
แกร่ง กัดฟัน แล้วดึงตัวเองขึ้นไป เท้าข้าตะกายหาที่เกาะ พบแล้ว แต่มือขวา
ข้า...

ไอ้เกราะมือเวร

ออกแบบได้ห่วยบรม

ทองกระทบกันดังแก๊ง เสียงโลหะดังกังวานเป็นเพลงของไซเรนเมื่อข้า
กระแทกมันกับกำแพง พยายามเกาะอะไรสักอย่างเพื่อช่วยเหนี่ยวตัวขึ้นไป นิ้วข้า
เพียวคล่องแคล่ว เกิดมาเพื่อสะเดาะกลอน ปลดสลักหน้าต่าง ซ้ำผมหนาๆ ของ
เฮย์เดน แต่แค่นิ้วก็ยังไม่พอลำงอข้อมือไม่ได้ และข้างอ้อมไม่ได้

บ้าชะมัด

ถ้าอยากรอดก็ไม่มีทางอื่น ข้าต้องทิ้งเกราะมือ แต่ความคิดนี้ช่างเหลวไหล
เกราะมือหนักอย่างน้อยสี่ปอนด์ โลหะหนักสี่ปอนด์ ข้าทิ้งมันไปเสียเฉยๆ ไม่ได้
เกราะมือนั้นเป็นมากกว่าแค่เกราะชิ้นหนึ่งที่ขโมยมา นี่คือการฝึกซ้อมของน้องชายข้า
อาหารนานสามปี ตัวสำหรับออกจากซิลวาเรน ลงใต้ ไปยังที่ที่ลมลงทัณฑ์ซึ่ง
พัดกระหน่ำใส่เนินแห่งผากเย็นกว่าในนครสีเงินนี้เยี่ยงบองศา เราจะมีเงินเหลือ
พอซื้อบ้านได้ถ้าอยากซื้อ ไม่ต้องหรรษา แค่อะไรสักอย่างที่กันสภาพอากาศได้
อะไรสักอย่างที่ข้าจะทิ้งเฮย์เดนไว้ได้เมื่อ (ไม่ใช่ถ้า) ทหารผู้คุ้มกันตามมาเจอข้า
ในที่สุด

ไม่ ถ้าทิ้งเกราะมือนี้นี้ข้าก็ต้องเสียบางสิ่งที่มีค่ามากกว่าชีวิต ข้าจะสูญเสีย
ความหวัง และข้าจะไม่ยอมสละสิ่งนั้น ข้าขอдингแซนตัวเองหลุดจากข้อต่อไหล่
เสียยังดีกว่า

ข้าจึงลงมือ

"อย่าเหลอไหล่นา แม่สาว!" ทหารผู้คุ้มกันแผดเสียง "เจ้าจะตกลงมาก่อน ปืนไปได้ครึ่งทางด้วยซ้ำ!"

ถ้าทหารผู้คุ้มกันกลับไปค่ายโดยไม่มีเกราะมือก็จะได้รับผลตามมา ข้าไม่รู้ หรือกว่าผลนั้นคืออะไร แต่ต้องไม่สวายนะๆ ถึงพวกนั้นจะตัดมือเจ้าสารเลวแล้ว ผิงเขาในทรายลึกถึงคอให้อบท่ามกลางความร้อนของยามลงทัณฑ์ข้าก็ไม่สน ข้าจะกลับบ้าน

ความเจ็บปวดลามจากปลายนิ้วขึ้นไปตามแขนเหมือนเส้นเปลวไฟ ลูกโซติช่วงในไหล่ขณะข้าดึงตัวขึ้น เท้าเตะ โผนขึ้นบนกำแพง ข้าเล็งหินส่วนที่ดูเก่าโถมแต่มั่นคง หรือมันคงเท่าที่จะหวังได้ ถ้าให้เวลามากพอ สายลมจะกัดกินทุกสิ่งในเมืองนี้ และสายลมก็ขับพันบดเคี้ยวซิลวาเรนมาหลายพันปีแล้ว หินทรายนี้หลอกลตา โครงสร้างและกำแพงของเมืองดูจะอยู่ในสภาพสมบูรณ์แต่ความจริงไม่ได้ใกล้เคียงเลย เป็นที่รู้กันว่าเตะแรงๆ ที่เดียวก็พังอาคารทั้งหลายมาแล้วในอดีต ไม่ใช่ข้าตัวหนักมากมายอะไร แต่เรื่องนั้นก็ไม่ใช่ประเด็น ข้ากำลังเสี่ยงชีวิตและแขนขาด้วยการกระแทกตัวเองเข้ากับหิน

ท้องไส้ข้าเสียวูบตอนลอยไปในอากาศ...แล้วขมวดเกร็งแน่นราวกำปั้นเมื่อร่างกระทบกำแพง อะดรีนาลินเฝืออาบเลือดข้าเมื่อปาฏิหาริย์สามอย่างเกิดขึ้นร่วมกัน

อย่างแรก กำแพงไม่พัง

อย่างที่สอง ข้าคว้าที่ยึดเกาะได้อย่างยอดเยี่ยมด้วยมือซ้าย

อย่างที่สาม ไหล่ข้าไม่หลุดจากข้อต่อ

ที่วางเท้า ที่วางเท้า ที่วางเท้า—

เวอร์แล้ว!

หัวใจข้าขึ้นมาจากในคอเมื่อพื้นรองเท้าข้างซ้ายไถลหลุดบนกำแพง ทำให้ตัวข้าเหวี่ยงโกวไปมา

เบื้องล่าง เสียงคล้ายผู้หญิงอุทานเบาๆ ดังฝ่าความเจียบ แสดงว่าข้า

ยังพอมีผู้ชมเหลืออยู่

ข้าไม่ได้มองลงไป

ครูหนึ่งกว่าข้าจะทรงตัวได้นิ่งและต้องสบลอีกชุดใหญ่กว่าจะรู้สึกปลอดภัย
พอให้หายใจได้อีก

"แม่สาว! เดี่ยวก็ตายหোক!" ทหารผู้คุ้มกันตะโกน

"อาจจะ แต่ถ้าเกิดว่าไม่ตายล่ะ" ข้าตะโกนสวนกลับ

"เจ้าก็จะเสียเวลาอยู่ดี! ไม่มีนักค้าของโจรคนไหนในเมืองนี้โง่พอจะซื้อเกราะ
ที่ขโมยมาหোক"

"แหม ไม่เอาน่า ข้าว่าข้าพอจะรู้จักอยู่สักคนสองคนนะ!"

ข้ามีรู้จัก ไม่ว่าอะไรจะยากลำบากขนาดไหน ไม่ว่าครอบครัวจะอดอยาก
ล้มตายสักกี่ครอบครัว ก็ไม่มีชาวซิลวาเรนคนไหนกล้าค้าขายสิ่งอันตรายอย่าง
เกราะมือที่ข้าสวมไว้บนปลายแขนนี้หোক แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญ ข้าไม่ได้จะ
พยายามขายมัน

"ข้าจะไม่ไล่ตามจับเจ้าอีก ข้ารับปาก ทั้งเกราะมือซะ แล้วข้าจะปล่อย
เจ้าไป!"

ข้าหัวเราะลั่นออกมา ไหนใครๆ พุดกันว่าพวกทหารผู้คุ้มกันไม่มีอารมณ์ขัน
นายนี้เป็นนักแสดงตลกชัดๆ

โดดอีกที เจ็บปลาท่วมท้นอีกครั้ง ข้าคำนวณแนววิถีที่สุดความสามารถ
ดูให้แน่ใจว่าแต่ละครั้งเล็งหินส่วนที่ผู้กร่อนน้อยที่สุด จนเมื่ออยู่สูงเหนือท้องถนน
ของคู่มือมากพอ ข้าก็ยอมให้ตัวเองได้ใช้เวลารวบรวมสติครั้งหนึ่ง ถ้าสลบเกราะมือ
ไปสวมมืออีกข้าง ข้าจะทำหล่นไหม ที่สำคัญกว่านั้นคือ ข้าจะเกาะกำแพงได้ด้วย
แขนข้างที่อ่อนแรงกว่าได้ไหมระหว่างสลบ มีตัวแปรมากเกินไปกว่าจะคำนวณได้
และเวลาไม่มากพอ

"เจ้าคิดจะข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งอย่างไร้ เด็กน้อย"

เด็กน้อยรี ฮ่า! เจ้าสารเลวนี้บังอาจนัก ตอนนี้เสียงตะโกนของเขาเบาลง

แล้ว ข้าอยู่สูงห้าสิบฟุต ไกลพอจะเห็นยอดกำแพง ไกลจากถนนพอให้เหวี่ยง
เย็นเยียบผุดขึ้นบนหลังคอเมื่อข้ามมองลงไป

ที่ทหารผู้คุ้มกันพูดมาก็มีประเด็น ได้ลงกำแพงจะเสี่ยงอันตรายพอ ๆ กับ
ขาขึ้น แต่ลูกไล่ของราชินีผู้ไม่รู้ตายข้างล่างนั้นเกิดมาในครอบครัวชั้นดี เขาโตมา
ในดุมล้อ พ่อแม่ไม่ได้ลงกลอนประตูตอนกลางคืน ชายผู้นั้นไม่เคยแม้แต่จะคิด
ลองปีนกำแพงที่ปกป้องเขาจากชนชั้นต่ำติดเชื้อจอมอวดัญญูที่อีกฝั่งหนึ่ง ข้าวิ่ง
ไต่บันยอดกำแพงเหล่านี้มาครึ่งชีวิต เล็ดลอดจากหอหนึ่งไปยังอีกหอหนึ่ง หาทาง
ลอบเข้าไปในที่ที่ข้าไม่มีสิทธิ์ไป

เรื่องนี้ข้าเก่ง

ยิ่งไปกว่านั้นอีก เรื่องนี้สนุก

ข้าปีนไปจนถึงยอดกำแพงภายในไม่ถึงสองนาทีก เพราะมือจ้วงเข้าไปใน
เนินทรายเล็กที่ถูกพัดมากองอยู่ตามยอดกำแพง ขณะข้าดึงตัวข้ามขอบไป อนุภาค
ควอดซ์ในทรายเริ่มสั่นไหว กระดอนขึ้นในอากาศเหนือหินทรายหนึ่งมิลลิเมตร
เมื่อทองคำมีชีวิตขึ้น

ข้าตัวแข็งค้าง ลมหายใจติดขัดอยู่ในปอด ไม่ทันตั้งตัวกับภาพแปลกพิกล
นั้น

ไม่ ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ตอนนี้...

เกราะมือกระชับพลางสั่นรัวเร็วขณะข้าขึ้นนั่งคร่อมกำแพง อนุภาคควอดซ์
ลอยขึ้น ขึ้น ขึ้น

นางเห็นเรา

นางรู้สี่ถึงเรา

นางเห็นเรา

นางรู้สี่ถึงเรา

นาง --

ข้าตะปบมืออีกข้างลงบนเกราะมือ แล้วขึ้นส่วนเกราะที่ถูกขโมยมาก็นั่งไป

ละอองควอดซ์เปล่งประกายวาววับกลับลงสู่พื้นทราย

"ข้าจะหาเจ้าเจอ แม่สาว! ข้าสาบาน! ทั้งเกราะเมื่อนั้นซะหรือไม่ก็เป็นศัตรูกันชั่วชีวิต!"

ในที่สุด นั่นอย่างไรเล่า ความตื่นตระหนกเล็กน้อยเจืออยู่ในคำอ่อนวอนของทหารผู้คุ้มกัน เขาตระหนักถึงความจริงของสถานการณ์นี้แล้ว ข้าจะไม่ตกลงไปตาย อีกทั้งข้าจะไม่บังเอิญทำเกราะหล่น เกราะที่เขาโยนลงพื้นด้วยความรังเกียจทันทีที่รู้ตัวว่าได้แตะต้องหนูโรคระบาด

ข้าหลุดลอดผ่านนิ้วมือเปลี่ยนเปล่าของเขามาได้ และเขาก็ไม่มีทางทำอะไรนอกเหนือไปจากร้องตะโกนคำชู้ขึ้นใส่ผืนท้องฟ้า เพราะว่าข้าจากไปแล้ว เจ้าโง่ข้างล่างนั้นคงไม่ใช่ทหารนายแรกของมาดราที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับข้า แต่ข้าจะไม่ไปเสียเวลาคิดถึงเขาก่อน ข้าสนใจเรื่องสิ่งเหลือเชื่อทั้งหลายที่จะหล่อขึ้นได้จากเกราะเมื่อนั้นน่าประทับใจของเขามากกว่า

แต่ก่อนอื่นข้าจะหลอมสิ่งเจิดจรัสนี้เป็นข้า

ช่างทำแก้ว

"ไม่ ไม่เด็ดขาด ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ในเตาหลอมของข้า"

เอลรอยถลึงตามองราวกับข้าเป็นงูพิษสี่หัว และเขาไม่รู้ว่าหัวไหนจะโจมตีเขาก่อน ข้าทำขายชราผู้นี้ไม่โหมมาแล้วเป็นล้านครั้ง ด้วยล้านวิธีต่างๆ กัน แต่สายตาไม่เห็นด้วยนี่เป็นสิ่งที่ใหม่ สีหน้าเขาทั้งผิดหวังและหวาดกลัวพอๆ กัน และชั่ววูบสั้นๆ ข้านึกตั้งคำถามกับการตัดสินใจของตัวเองที่นำทองมายังโรงงานนี้

ก็แล้วข้าจะนำไปที่ไหนได้อีกเล่า ห้องเก็บของเหนือโรงเหล้าที่ข้ากับเฮย์เดนพำนักรออยู่หกสัปดาห์มานี้เต็มไปด้วยแมลงสาบสิงสู่และกลิ่นเหม็นยิ่งกว่ารูแบตเจอร์ทราย เราพบทางเข้าเดอะมิราจผ่านทางช่องหักพังบนหลังคาหินชนวนแตกร้าว เราคลานเข้าไปเงียบๆ เพื่อนอนท่ามกลางสิ่งวิเศษๆ ที่ถูกลืมไปนานแล้ว กับผ้าใบมอดกินผืนหนักหลายพับ และยังไม่มีใครพบเราจนถึงตอนนี้ แต่ข้ากับน้องชายไมโง่ ไม่ซาก็เร็วเราจะถูกพบ และเจ้าของโรงเหล้าจะขับไล่เราออกจากพื้นที่ใต้หลังคาของเขาด้วยปลายดาบ จะไม่มีเวลาเก็บข้าวของ เราไม่มีทรัพย์สินอะไรนอกจากเสื้อผ้าติดตัว ซ่อนเกราะมือไว้ที่นั่นก็โง่แล้ว โรงงานของเอลรอยคือ

สถานที่เดียวที่ซ่านำมันมาได้ ไม่ว่าจะอย่างไรซ่านักจำเป็นต้องใช้เตาหลอม ซ่าไม่มีทางเลือก ถ้าไม่หลอมโลหะนี้แล้วทำให้มันกลายเป็นอะไรสักอย่าง (โดยเร็วมากมาก) เพราะมือก็เป็นภาระถ่วงคอที่สุดท้ายแล้วจะทำให้ซ่านุทธานและซ่า

"ที่ซ่าต้องบอกจารริส เวดว่าเจ้าไม่อยู่เมื่อชั่วโมงก่อนก็แย่พออยู่แล้ว เขาโกรธจัดเลยละ บอกว่าเจ้าผิดข้อตกลงการค้าอะไรสักอย่างกับเขา แต่แล้วเจ้าก็โผล่มาพร้อมสิ่งนั้น เจ้าคิดบ้าอะไรของเจ้าอยู่" ความสิ้นหวังที่เจือในน้ำเสียงเอลรอยทำให้ซ่าเสียใจที่เอามันให้เขาดู "ทำไมเจ้าถึงไปหยิบมันมาตั้งแต่แรก อสรพิษของมาดราจะมากันหาที่นี้ด้วยหิวซีละเอียด เมื่อพวกนั้นพบเจ้าก็จะเขียนจนหนึ่งหลุดจากกระดูกในจัตุรัสให้ทุกคนเห็น เฮย์เดนจะอยู่ข้างเจ้าตรงนั้นด้วยแล้วซาละ ซาละ ต่อให้เชื่อว่าซ่าไม่เกี่ยวข้องอะไรด้วย พวกนั้นก็จะต้องมีข้อหาที่แม้แต่ยอมให้สิ่งนั้นอยู่ได้หลังคาบ้าน ไม่มีมือแล้วซ่าจะหาकिनอย่างไร เจ้าเด็กโง่โง่"

ธุรกิจของเอลรอยคือแก้ว เมื่อมีทรายอยู่ล้นเหลือที่ปลายนิ้ว เขาก็บากันทำงานทั้งชีวิตเพื่อจะได้เป็นช่างแก้วและช่างกระจกผู้เก่งกาจที่สุดในซิลวาเรนทั้งหมด ทว่าแม้แต่ผู้อาศัยอยู่ในคูลล์เท่านั้นที่ร่ำรวยพอจะซื้อหากระจกได้ ส่วนผู้คนในหอสามก็เสาะหาของอื่นที่สามารถหลอมขึ้นจากเดา ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เอลรอยเคยทำอาวุธผิดกฎหมายสำหรับแก๊งกบฏที่ต่อสู้เพื่อโค่นล้มมาดรา ดาบขอบซรุชะทำจากเศษเหล็ก แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นมิด ใบมีดสั้นกว่าและใช้เหล็กกล้าน้อยกว่า ต่อให้เหล็กดิบคุณภาพต่ำที่สุดก็ยังลับขอบให้แหลมคมพอจะส่งใครไปพบพระเจ้าผู้สร้างได้ แต่เมื่อหลายปีผ่านไป ชีวิตในฐานะกบฏแฝงตัวก็ชักจะอยู่ยาก

อาหารสดไม่อาจหาได้ ตามท้องถนน เด็กๆ ชวนจิกลูกตากันแย่งเศษขนมปังเหม็นหืน หนทางเดียวที่จะรอดชีวิตในหอสามตอนนี้คือด้วยการแลกเปลี่ยนและค้าขาย...หรือด้วยการกระซิบบอกความลับเกี่ยวกับเพื่อนบ้านใส่หูทหารผู้คุ้มกันสำหรับผู้อาศัยในหอสาม ถ้าไม่ตายไปแล้วหรือกำลังจะตาย ก็ต้องรู้จักหัวโยและคนใกล้เคียงตายมกยอมพูดแทบทุกอย่างเพื่อชมความปวดในท้องอันว่างเปล่า

หลังเจียดไปหลายครั้งเกินจะนับ เอลรอยก็ประกาศว่าเขาจะไม่ตีมีดเล่มเล็กบาง อันร้ายกาจอีก และบอกข้าว่าไม่ยินดีให้ข้ามาตีมีดในไฟที่โรงหลอมของเขาเช่นกัน เราจะเป็นช่างทำแก้วและไม่เป็นอะไรมากไปกว่านั้น

"ข้าตะลึงงัน ตะลึงงันไปเลย ข้าแค่...ข้าทำความเข้าใจไม่ได้ด้วยซ้ำ --" ชายขร่าสายศีรษะอย่างไม่อยากเชื่อ "ข้าไม่รู้จักเริ่ม คิดยังงี้ด้วยซ้ำว่าเจ้านิกอะไรของเจ้า เจ้ารู้บ้างไหมว่าตัวเองนำหายนะแบบไหนมาสู่พวกเรา"

ตอนที่ข้ายังเด็ก เอลรอยเป็นชายร่างยักษ์ เป็นตำนานกระตังในหมู่อาชญากรอันตรายที่สุดที่คุมหอสวมอยู่ เขาร่างสูงกว่าคนส่วนใหญ่ ตัวหนักกล้ำเนื้อหลังตั้งเขม็งภายใต้เสื้อหนังห่อหุ้ม เขาคือพลังอันเกินต้านทาน เป็นเสาหินที่แกะสลักจากขุนเขา ไม่อาจเคลื่อนย้ายได้ ไม่อาจทำลายได้ เพิ่งไม่นานมานี้เองที่ข้าเริ่มเข้าใจว่าเขารักแม่ข้า หลังจากแม่ตายไปแล้ว ที่ละน้อย ที่ละส่วน ข้าเฝ้ามองเขาโรยราลง ค่อย ๆ สูญเสียตัวตนไป กลายมาเป็นเงามืด ข้าแทบจำชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าไม่ได้

เมื่อหยาบกร้านของเขาสิ้นขณะใช้โลหะขัดเงาแปลงประกายวาบราวบาบบนโต๊ะระหว่างเรา "ที่เจ้าต้องทำคือเอามันไปคืน แชรล"

ข้าหัวเราะออกมาทีหนึ่ง "เทพผู้ถูกลืมกับลมระย้าทั้งสี่รู้ว่าข้าจะไม่ทำหลังจากทุกอย่างที่ข้าเหนื่อยยากเพื่อให้ได้มันมา คอข้าเกือบหัก --"

"ข้าจะหักคอเจ้าถ้าไอ้มันไม่ออกไปจากที่นี่ภายในสิบห้าวันนี้"

"ท่านคิดว่าข้าจะแค่เดินไปที่ป้อมทหารแล้วส่งมันคืน --"

"อย่าพูดเหลวไหลสิ ทวยเทพ *ทัวไม* เจ้าถึงต้องเหลวไหลขนาดนั้นนะ ไต่กำแพงอีกทีแล้วโยนมันกลับเข้าไปในดุมล้อทันทีที่ดวงตะวันแผดคล้อยลง เจ้าพวกसारเลวมาแต่เกิดนั่นสักคนจะเจอมันแล้วเอากลับไปคืนทหารผู้คุ้มกันโดยไม่คิดซ้ำสอง พวกนั้นจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งเรานั้นมีค่าแค่ไหน"

ข้ากัดฟัน งอแขนกอดอก พยายามไม่แยแสว่าสี่โครงปูดโปนขนาดไหนใต้เนื้อผ้าของเสื้อ ผิวหนังข้าคันยับไปด้วยเหงื่อ ข้ากำลังสูญเสียความชื้นที่

ไม่ควรจะเสีย ข้าซ่อนบันส่วนน้ำไว้ในผนังห้องใต้หลังคาที่เดอะมิราจ ไม่อาจเสี่ยงให้ใครสักคนพยายามปล้นมันไปจากข้าได้ตอนที่ข้ากำลังล้างกระเป๋ และโรงงานนี้ก็ร้อนราวนรก เช่นปกติ

ข้านับไม่ถูกว่าตัวเองหมดสติข้างเครื่องสูบลมที่นี้มากี่ครั้งแล้ว ข้าไม่รู้ว่าเอลรอยรอดมาได้อย่างไร ช่วงขณะหนึ่ง ข้าพิจารณาคำสั่งของชายผู้นี้ด้วยความเคารพตามที่เขาสมควรได้รับ แต่แล้วข้าก็เคลิ้มฝันถึงสายลมเย็นจากทางใต้ว่าจะรู้สึกอย่างไร และน้ำหนักขวนเพื่อของท้องที่อึด และเตียงขนนกจะแสนสุขสบายขนาดไหน และอนาคตสำหรับเฮย์เดนจะหน้าตาเป็นอย่างไร แล้วความรักที่ข้ามีต่อชายผู้เคยรักแม้ข้าก็ลดลงจนไม่สลักสำคัญ "ข้าทำอย่างที่ท่านขอไม่ได้"

"แฮร์ริส!"

"ข้าทำไม่ได้ ข้าแค่ทำไม่ได้ ท่านก็รู้ว่าเราไม่อาจอยู่อย่างนี้ต่อไป--"

"ข้ารู้ว่าการพยายามมีชีวิตรอดที่นี้ก็ยังดีกว่าเลือดออกจนตายบนทรายระยะยำนั่น! เจ้าต้องการแบบนั้นรี ดายบนถนนต่อหน้าต่อตาเฮย์เดน ให้ร่างเน่าเปื่อยในท่อเหมือนอย่างแม่เจ้า เหมือนหิ้งและถูกอึกกาจิกกินรี"

"ใช่! ใช่เลย ข้าต้องการอย่างนั้นล่ะ!" ข้าทุบกำปั้นลงบนโต๊ะ เกราะมือกระดอนขึ้น สายรุ้งลดหลั่นกระโจนขึ้นตามผนัง "ใช่แล้ว ข้าอยากตายและทำลายชีวิตเฮย์เดน ชีวิตท่าน ข้าอยากทำตัวน่าละอายให้คนอื่นเห็น ข้าอยากให้ทุกคนในหอรู้จักข้าในฐานะลูกมือฝึกหัดของช่างทำแก้วที่โง่พอจะขโมยของจากทหารผู้คุ้มกันของมาดราแล้วถูกฆ่า นั่นเลยที่ข้าต้องการ!"

ข้าไม่เคยพูดกับเอลรอยแบบนี้มาก่อน ไม่เคยเลย แต่ชายผู้นี้ประสบความสำเร็จมาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยน้ำมือทหารผู้คุ้มกันของเมือง ผู้คนที่เขารักถูกลากลงจากเตียงแล้วประหารชีวิตโดยไม่มีการไต่สวน น้องชายของเขาเองตายก่อนข้าเกิดพอดี อดตายในช่วงปีที่ยากลำบากเป็นพิเศษเพราะมาดราไม่ยอมแบ่งอาหารใดจากดุมล้อไปให้ส่วนอื่นของเมือง พลศกนิกรร่ำรวยที่สุดของราชินียังคงจัดงานเลี้ยงหรรษากันต่อไป กินอาหารแปลกถิ่นนำเข้าที่คัดสรรมาจากทุ่งเลย

เฮแลนด์ไปอีก ดิมไวน์และวิสกีหายากราคาแพงจนเต็มคราบ และตลอดเวลานั้น ผู้คนแห่งซิลวาเรนต่างอดอยากตามท้องถนนหรือไม่กี่ท้องร่วงจนตาย เอลรอย เป็นประจักษ์พยานต่อทั้งหมดนี้ กระทั่งตอนนี้เขาเองก็เพียงเอาชีวิตรอดเป็น สัปดาหฺไป พวกทหารผู้คุ้มกันคอยมาทูประตู่บ้านเขา ตรวจดูให้แน่ใจว่าเขา ไม่ได้กำลังทำอาวุธ หรือไม่พวกนั้นก็มาตีประตูเปิด ไล่ล่าผู้ใช้เวทมนตร์ในตำนาน ที่ไม่มีอยู่จริงด้วยซ้ำ และเขาปล่อยให้ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น นั่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลย

เขายอมแพ้แล้ว และไม่มีสักส่วนเดียวในตัวข้าที่ยอมรับได้

คิ้วดกหนามีสีเทาแซมของเอลรอยขมวดเข้าหากัน สายตาขุ่นมัวลง เขากำลังจะเริ่มร่ายยาวอีกครั้งเรื่องให้อยู่ห่างๆ จากพวกทหารผู้คุ้มกัน เลี่ยงการดึงดูด ความสนใจมาที่ตัวเอง บอกว่าการโกงความตายที่นั่นคือปาฏิหาริย์ประจำวันที่เขา ชอบคุณพระผู้สร้างแต่ละคืนก่อนจะหมดสติไปบนเปลบัลลังก์ แต่เขาเห็นไฟคุกรุ่น ช้างในตัวข้า พร้อมจะเผาไหม้เกินควบคุม และครั้งนี้เขาจะรัก

"เจ้าก็รู้ว่าข้าเคยสู้ ข้าทำมาแล้ว ข้าสู้แบบเดียวกับที่เจ้าอยากสู้ตอนนี้ ข้าให้ทุกอย่างที่ข้ามี เสียสละของที่ข้ารักจนชิ้นสุดท้าย แต่เมื่อนี้คือสัตรีร้าย ที่เขมือบความทุกข์ยาก ความเจ็บปวด และความตายเป็นอาหาร และมันจะไม่มียวัน อิม ต่อให้โยนตัวเองลงคอมันจนไม่มีใครเหลือสักคน เราก็คงไม่ทำให้เกิดอะไร แตกต่างแม้แต่นิดเดียว แชริส ผู้คนจะทุกข์ทน ผู้คนจะตาย มาตราปกครอง เมืองนี้มาเป็นพันปีแล้ว นางจะอยู่ต่อไปเหมือนที่เคยอยู่เสมอมา และสัตรีร้ายนั้นก็ยิ่งกินและเรียกร้องมากขึ้น วัฏจักรจะดำเนินต่อไปตลอดกาลจนกว่าทราญ จะกลืนกินสถานที่ต้องสาปนี้และไม่มีพวกเราเหลือนอกจากผีและฝุ่น แล้วอย่างไรต่อ"

"แล้วก็จะมีคนที่สูงเพื่อสิ่งที่ดีกว่ากับคนที่ยอมแพ้แล้วปล่อยให้ตัวเอง โดนกระทำ" ข้าวดาว ข้าควาเกราะมือ ตั้งใจจะออกจากโรงงาน แต่เอลรอย ยังมีความไวหลงเหลืออยู่บ้าง เขาควาแซนซ้า รังไว้เพื่อมองตาข้า เขาอ่อนวอน

ว่า "ถ้าเกิดพวกนั้นตามรอยเจ้าจนเจอและรู้ว่าเจ้าทำอะไรได้บ้างละ ที่เจ้าส่งผลต่อโลหะแบบนี้ --"

"นั่นมันกลกระจอกน่า เอลรอย ก็แค่นั้น ไม่ได้มีความหมายอะไรทั้งสิ้น" แม้แต่ขณะที่พูด ข้าก็รู้ว่าข้าโกหก มันมีความหมายอะไรบางอย่าง บางครั้งข้าวของสั้นรอบตัวข้า ข้าวของที่ทำจากเหล็ก ดีบุก หรือทอง ครั้งหนึ่งข้าขยับกริชเล่มหนึ่งของเอลรอยได้โดยไม่สัมผัสมัน ทำให้มันหมุนไปรอบๆ บนโต๊ะอาหารของแม่ โดยทรงตัวอยู่บนด้าม แต่แล้วทำไมละ ข้าสับสนตาฉุนเฉียวของเขา "ถ้าพวกนั้นตามข้าจนเจอก็จะฆ่าข้าด้วยเหตุผลอื่นต่าง ๆ นานาก่อนจะฆ่าข้าเพราะเรื่องนั้น"

เขาทำเสียงขุ่น "ข้าไม่ได้ขอเพื่อเจ้า ข้าไม่ได้ขอเพื่อตัวข้าเช่นกัน ข้ากำลังขอเพื่อเฮย์เดน เขายังไม่เหมือนเรา เด็กคนนั้นยังหัวเราะอยู่ ข้าแค่อยากให้เขาคงความไว้เคียงสนั่นไว้นานอีกสักหน่อย และเขาจะทำแบบนั้นได้อย่างไรถ้าเห็นพี่สาวตัวเองถูกแขวนคอ"

ข้าดึงแขนหลุดออกจากมือเขา ขากรรไกรขยับ คำสบประมาทแข็งกร้าวเย็นชานับพันตะกายป็นขี้มกแก่งแย่งกันจะออกจากปากข้าเป็นคำแรก แต่กว่าข้าจะพูด ความโกรธก็หนีหายไปแล้ว "เขาอายุสี่ปีนะ เอล ถึงจุดหนึ่งเขาต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริง และข้ากำลังทำอย่างนี้เพื่อเขา ทุกอย่างทั้งที่ข้าทำก็เพื่อเขา"

เอลรอยไม่ได้พยายามรังข้าไว้อีก

เฮย์เดนกับข้าคล้ายกันหลายอย่าง ส่วนสูงของเขาเป็นต้น เราตัวสูงแก่งก้างกันทั้งคู่ เรามีอารมณ์ขันเหมือนกันและต่างเป็นเลิศเรื่องผูกใจเจ็บ เราทั้งคู่ขึ้นขอบรสเปรี้ยวเค็มปร่าของปลาสดองที่พวกพ่อค้าแม่ค้าบนเรือท้องแบน

เอากลับมาจากชายฝั่งด้วยเป็นครั้งแรก แต่มันก็หนีไปจากบุคลิกประหลาดๆ ที่มีเหมือนกันและข้อเท็จจริงที่ว่าเราสองคนสูงค่าคนส่วนใหญ่ในห้องที่แน่นขนัดแล้ว พวกเราก็ไม่ค่อยมีอะไรเหมือนกันเท่าไร ข้าผมสับสน ส่วนเขาผมสับสน ผมเขาหยักศกถึงขั้นยุ่งเหยิงและดกหนา *มาก* ดวงตาเขาเป็นสีน้ำตาลใสเข้มจัด และมีแววอ่อนโยนที่ดวงตาสีฟ้าของข้าไม่มี ร่องบุ๋มบนคางเขาได้มาจากพ่อที่ตายไปแล้วของเรา จมูกตรงโด่งเป็นสันได้มาจากแม่ที่ตายไปแล้วของเรา แม่เคยเรียกเขาว่าเด็กฤดูร้อนของแม่ แม่ไม่เคยเห็นหิมะ แต่นั่นคือสิ่งที่ข้าเป็นสำหรับแม่ พายุหิมะแข็งของแม่ เหน็บ ห้าง เย็นชา คมกริบ

ไม่นานก็เจอเฮย์เดน ปัญหาติดตามเขา และข้าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเสาะหา มัน ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจอะไรที่ข้าเกือบสะดุดเขาขณะเขานอนแผ่หลังเลื้อยไทรลงพื้นทรายอยู่หน้าเรือนคาลา "ร้านคาลา" ตามที่คนส่วนใหญ่เรียก คือสถานที่หนึ่งโน้มน้าวแห่งของหอสามที่ค้าขายอาหารและเครื่องดื่ม แลกสินค้าแทนที่จะเป็นเงิน นักแสวงโชคกระเป๋าวางเปล่าและท้องว่างเปล่าก็อาจเล่นพนันแลกสินค้าได้เช่นกันกับพวกคนจาวโจวของโรงเหล้านี้ถ้ากล้าหาญหรือโง่พอ และเนื่องจากเราไม่เคยมีเงินหรือข้าวของให้แลกเลย และเฮย์เดนก็เป็นเลิศผิดธรรมดาเรื่องการโกงไพ่ (อาจเป็นรองก็แต่ข้าคนเดียวในซิลวาเรน) ดังนั้นจึงมีเหตุผลสมบูรณ์แบบที่เขาจะมาอยู่ที่นี้ พยายามหลอกเอาเบียร์สักเหยือกจากใครสักคน

ระลอกทรายร้อนแผดเผาพัดไปเหนือร่างเฮย์เดน มันรวมตัวกันเป็นแอ่งเล็กๆ ในเนื้อผ้าของเสื้อที่ถูกละออง ยังเห็นรอยมือของใครก็ตามที่จับเขาโยนออกจากร้านคาลาลงไปนอนแอ้งแม้ง นักสังสรรค์เสียงดังอะละกลุ่มหนึ่งผ่านไป ผ้าพันคอสีแดงขึ้นปิดหน้ากันคู่แฝดและทราย ก้าวข้ามเขาไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ชายหนุ่มปากแตกและตาเริ่มจะปรากฏรอยขี้นอนอยู่ในทอไม้ไผ่เรื่องผิดปกติอะไรในส่วนนี้ของโลก

ข้ายืนอยู่ตรงปลายเท้าน้องชาย กอดอก คอยระวังให้กระเป๋าสีเทากระมือน

อยู่แบบข้างลำตัวไว้ นักล้วงกระเป่าและโจรสลัดเล็กขโมยน้อยไม่ใช่สิ่งผิดปกติที่นี่เช่นกัน หนูข้างถนนหิวโหยสักกลุ่มจะไม่ลังเลเรื่องจกจวงถ้าสงสัยว่ารางวัลจะควรค่า ข้าเตอร์องเท้าเปรอะฝุ่นของเฮย์เดน "แค่เรียนอีกแล้วหรือ"

เขาเลิกเปลือกตาขึ้นข้างหนึ่ง ครางต่ำเมื่อเห็นข้า "อีกแล้ว! อย่างกับว่า... ไอ้สารเลวนั้นจะ...มีอะไรทำดีไปกว่าซ่อมข้าจนนุ่ม" ที่ทำที่เขากุมซี่โครงอย่างระมัดระวังบอกเป็นนัยว่ามันอาจจะหักหักสองสามซี่

ข้าสะกิดเขาด้วยหัวรองเท้า คราวนี้แรงกว่าเดิมมาก "เจ้าเองก็ควรได้บทเรียนแล้วและป่านนี้ก็ควรจะอยู่ให้ห่างเอาไว้"

"โหย! แหริส! เป็นบ้าอะไรเนี่ย ความเห็นใจอยู่ไหนกัน"

"อยู่ในกระเป่าหลังของแค่เรียน ข้างๆ เงินที่ข้าให้เจ้าไปซื้อน้ำ" ข้าคิดจะทำให้ซี่โครงเขาก็งอกด้วย แต่รอยยิ้มแหยๆ ที่เขาส่งให้มันดับความโกรธลง เขาเป็นอย่างนั้นละ เขาเขลาและประมาทอยู่บ่อยๆ แต่ไม่มีทางที่จะโกรธเขาได้นาน ข้าส่งมือให้ ช่วยดึงเขาลุกขึ้นยืน หลังจากบ่นมึนงมามากมาย เฮย์เดนก็บิดเสื่อและกางเกงแล้วส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่บอกเป็นนัยว่าเขาทิ้งความเจ็บปวดตรงซี่โครงไปแล้วและรู้สึกใหม่เอี่ยมมอง "นี่ละ ถ้าเจ้ามีสักเหรียญหนึ่ง ข้าพนันว่าข้าจะชนะเอาเงินค่าน้ำกับผ้าพันคอสีแดงที่เอลรอยให้ข้าคืนมาได้"

"เฮอะ! ฝนไปเถอะเพื่อน" ข้าเดินอ้อมเขาแล้ววิ่งเหยาะขึ้นบันไดไปที่โรงเหล้า เช่นเคย ร้านคาลาแน่นขนัดจนไม่มีที่และหมิ่นกลิ่นเหม็นๆ กับกลิ่นเนื้อแพะย่าง ลิบกว่าศิริชะหันขวับมาเมื่อข้าเข้าไป ดวงตาลิบกว่าคู่เบิกกว้างเมื่อเห็นว่าผู้มาถึงคือใคร เฮย์เดนเป็นขาประจำทุกวันที่นี่ แต่ข้าเสี่ยงข้ามธรณีประตูของโรงเหล้าแห่งนี้เฉพาะเวลาเจอเรื่องแย่งๆ มาทั้งวัน ข้ามาที่นี่เพื่อปลดปล่อยเพื่อเอา เพื่อสู้ มีเรื่องอุกอาจจำนวนหนึ่งที่ใครๆ แอบกระซิบกระซาบกันเกี่ยวกับตัวข้าที่นี่ บอกว่าผู้ชายสักคนอาจโชคดีหรือถูกอัดจนหมดสติขึ้นอยู่กับการมั่วของข้าตอนหย่อนก้นนั่งลงที่บาร์

วันนี้ข้าไม่นั่งที่บาร์ ข้าชะเง้อคอมองพวกสวะเมามายตรงหน้า หาสีสัน

วาบหนึ่งท่ามกลางสี่ขาว เทา และน้ำตาลสกปรก และตรงนั้นเอง เขาอยู่นั่นเอง นิ่งอยู่ที่โต๊ะอีกฟากหนึ่งของโรงเหล้ากับเพื่อนสมองทึบสามคน หันหลังให้มุมห้อง เพื่อจะได้คอยจับสายตาช่างสังเกตมองฝูงชน แคร้เรียน สวิฟต์ นักพนัน ไอ้ซีโก และนักค้าของเถื่อนผู้ฉาวโฉ่ที่สุดของเมืองนี้ เขาเก่งเรื่องบนเตียงชนิดไม่ธรรมดา ด้วย เป็นชายคนเดียวในซิลวาเรนที่เคยทำให้ข้ากรีดร้องชื่อเขาด้วยความสุขสมแทนที่จะคับข้องใจ ผมสีน้ำตาลแดงสว่างของเขาคือพลุสัญญาณในโรงเหล้าสลัว

ข้าเดินตรงไปหาเขา แต่ถูกขวางอย่างรวดเร็วโดยผู้หญิงสีหน้ายุ่งยากใจวัยสี่สิบต้นๆ ที่กำลังกวัดแกว่งทัพพีไม้ฉันทักซ์

"ไม" นางพูด

"เสียใจนะ บรินน์ แต่เขาสาบานไว้ว่าจะไม่ยุ่งกับน้องข้า จะให้ข้าทำยังไงล่ะ ปลอ่ยให้เขาถอยนวลไปเฉยๆ หรือ"

บรินน์มีนามสกุล แต่ไม่มีใครรู้ เมื่อถูกถาม นางจะบอกว่าทำหายไปเมื่อสมัยเป็นเด็กและไม่คิดจะตามหาให้ลำบาก นางบอกว่านามสกุลทำให้หาตัวเราเจอ่ายขึ้น และนางพูดถูก ในฐานะเจ้าของเรือนคาลา พวกคนที่ไม่รู้เรื่องราวพยายามเรียกนางว่าคาลา ทักทักเอาว่านางตั้งชื่อที่นั่นตามชื่อตัวเอง แต่นางจะถลึงตาและแยกเขี้ยวใส่พวกเขา ที่ที่นางจากมา คาลาแปลว่าวนศพ และบรินน์ไม่ชอบถูกเอาไปเปรียบกับความตาย

"ไม่สำคัญสำหรับข้าว่าเขาถอยนวลไปได้ไหม" นางชำเลืองมองเฮย์เดนอย่างมาดร้าย เขาเดินลับๆ ล่อๆ ตามข้ากลับเข้ามาในโรงเหล้า ดูท่ากระดากๆ "เขารู้ว่าแคร้เรียนโก และข้าก็ไม่อยากให้เกิดเรื่องวิวาทเต็มขั้นขึ้นที่นั่นอีก ไมใช่คินน์ ข้าโยนเก้าอี้ออกไปหลังร้านแล้วสองตัวสำหรับส่งซ่อม เพราะเจ้าหมูนั่นกับน้องชายปัญญาอ่อนของเจ้า--"

"ข้าไม่ได้ปัญญาอ่อน!" เฮย์เดนค้ำ

"เจ้ามันปัญญาอ่อน" บรินน์ยืนกราน "เจ้าถูกห้ามเข้าที่นี้ยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วย กลับออกไปเลยนะ ถ้าพี่สาวเจ้าจ่ายเงิน ข้าจะให้คนเอาเหล่าเอลไปให้เจ้าที่นั่นใด"

"ข้าจะไม่จ่ายอะไรทั้งนั้น"

เฮย์เดนยังจะมีหน้าทำท่าทางผิดหวัง "แต่ข้าจะไม่กลับโดยไม่มีผ้าพันคอ
นั้น" เขาพูด "ปอดข้าพังยับเยินแน่กว่าจะถึงบ้าน"

"ถ้าอย่างนั้นก็กลืนหายใจไว้สิ ไปซะ ออกไป" บรินนีโบกทัพพีไปทาง
เฮย์เดนอย่างคุกคาม และน้องชายข้าหน้าถอดสี เขามองซ้อนมที่มานั้นราวกับถูก
แนะนำให้รู้จักมันแล้วครึ่งหนึ่งวันนี้และรู้ดีว่ามันทำอะไรได้บ้าง ข้าคงไม่ประหลาดใจ
ถ้าบรินนีเป็นคนทำเขาตาช้ำแทนที่จะเป็นแคร่เรียน

"ข้าจะเอาผ้าพันคอมาให้ ไปรอข้าข้างนอก" ข้าบอกเขา

"ห้ามเจ้าใช้กำลังเอามันมา" บรินนีเตือน นางกวัดแกว่งทัพพีมาทางข้า
แต่มันไม่ได้ส่งผลต่อข้าแบบเดียวกัน และนางก็รู้ อาวุธต้องวาววับกว่านี้มากและ
แหลมคมกว่านี้มากข้าถึงจะกะพริบตา นางลดทัพพีลง เลือกใช้แนวทางที่
ละมุนละม่อมกว่า "ข้าพูดจริงนะ แครี่ส ซอรัองละ สงบสุขไว้เถอะ เห็นแก่ข้า
คนเดียวก็ยังดี ข้าจนปัญญาแล้วและนี่ยังไม่สองทุ่มเลยด้วยซ้ำ"

"ข้ารับปาก ข้าจะไม่ทำลายเครื่องเรือนอีก ข้าจะเอาสิ่งที่ข้าต้องการแล้ว
กลับไปโดยเร็ว"

"ข้าหวังว่าเจ้าจะทำตามนั้น" เห็นชัดว่าบรินนีไม่คิดว่าข้าจะรักษาคำพูด
แต่นางถอนใจแล้วก้าวหลบไปอยู่ดี เฮย์เดนมองข้าด้วยสายตาอ่อนวอนให้ข้า
รับประกันให้เขา — เขาต้องรีบเร็วเสมอ — แต่ข้ารู้ดีเกินกว่าจะยอมจำนนต่อสายตา
นั้น

"ข้างนอก เดี๋ยวนี้" ถือนี่ไว้ อย่าให้คลาดสายตาเขียวนะ" ข้าดันกระเป๋
ใส่หน้าอกเขาและตื่นตระหนกขึ้นมาวูบหนึ่งเมื่อเขาเข้าไป เดินเตรไปทั่วหอกับ
ทองชั้นยักษ์ที่กั้นกระเป๋านั้นเรื่องหนึ่ง แต่ยืนอยู่ต่อหน้าแคร่เรียน สวิฟต์พร้อม
ของเถื่อนมีค่าเช่นนี้ติดตัวเป็นคนละเรื่องกันเลย ผู้ชายคนนั้นทำอะไรได้ทุกอย่าง
นิ้วเขาเบากว่าสายลมยามรุ่งสางเสียอีก เขาพูดจนข้าถอดชุดชั้นในได้ บางทีนั้น
อาจเป็นการปล้นครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาในซิลวาเรน และคนก็พูดเรื่องนั้น

กันไม่หยุดหย่อนนานเป็นเดือนๆ ข้าไม่เต็มใจจะเสี่ยง เขาอาจจะแคะระคายว่ามีบางอย่างน่าสนใจในกระเป๋าและพยายามเอามันไปจากข้า

"ขอเวลาข้าสิบนาที" ข้าบอกเฮย์เดน เขากำหนดขูดขณะออกจากโรงเหล้า

ลูกค้ำร้านคาลาหยุดเล่นเกมกระดุก เสียงสนทนาเอะอะมะเทิงแผ่วลงขณะข้ามุ่งหน้าไปทางแคร่เรียน ทุกคนเหลือบมองตามข้า คล้ายๆ จะเฝ้าดูเมื่อข้าไปถึงโต๊ะเจ้านักดัมดัน ดวงตาสีฟ้าเป็นประกายระริกด้วยความอภิมรย์เมื่อแคร่เรียนสบตาข้า ผมเขเป็นสีทองแดง สีทอง และสีน้ำตาลเงางาม รวากับแต่ละเส้นเป็นโลหะเส้นละเอียดซึ่งเลอค่านักหนาสำหรับราชินีมาดรา เขาตัวสูงกว่าทุกคนในห้องอย่างน้อยหนึ่งฟุตเสมอ ไหล่กว้าง และมีท่าทางมั่นคงมั่นใจที่ทำให้สาว ๆ หัวซีลวาระนลมจับ ข้าเกลียดที่จะยอมรับ แต่ความมั่นใจนี้จะกล่อลงข้าไปสู่เตียงของเขา ข้าอยากพิสูจน์ว่าไม่จริง อยากแสดงให้เขาเห็นว่าความมั่นใจในตัวเองของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าจากหน้า ข้าวางแผนไว้ว่าจะขย้อตตาของเขาทันทีที่เสร็จธุระกับเขา แต่แล้วเขากลับทำสิ่งที่ข้านึกไม่ถึงและพิสูจน์ว่าความซื่อของตัวเองสมควรได้มาแล้ว *ยิ่งกว่า* สมควรได้มาเสียอีก แคคิดก็ทำให้เลือดข้าเดือดพล่าน ผู้ชายคนนี้เป็นหัวขโมยและจอมโกหก และเขารักตัวเองมากเกินไปก็ลองคิดดูสิ คนสติดีที่ไหนจะแต่งตัวโก๋ขนาดนี้ ในโรงเหล้าที่เต็มไปด้วยพวกหยาบข้า ทุกคนพร้อมจะเชือดคอเราและขโมยรองเท้าสกริปไปจากเท้าเราทันทีที่เห็นเนี่ยนะ เขามันบ้า

"สารเลว" ข้าพูดเกร็งๆ เป็นการท้าทาย

เขายิ้มกว้าง แล้วทอ้งไล่ข้าก็บ่นปวนไร่น้ำหนักจนข้าต้องแอบสบลเบาๆ "ยายบ้า" เขาตอบ "ดีจังที่ได้เจอ ข้านี้กว่าเราจะไม่ได้...ใช้เวลาด้วยกันแล้วเสียอีก" เพื่อนๆ เขาหัวเราะเหมือนไอ้จิ้งพลงงคอกใส่กัน กระทั่งเจ้าพวกนั้นก็รู้ว่านี่เป็นการยั่วยุจากแคร่เรียน เฮ้าแหย่ ครึ่งสุดท้ายที่ข้าเจอเขา ข้ากำลังตะกายลงจากเตียงเขา กุมเสื้อผ้าม้วนเป็นก้อน สบาณต่อทวยเทพผู้ถูกลืมและสายลมทั้งสี่ว่าข้ายอมตายดีกว่าอยู่ชมการแสดงที่เขาเพิ่งเล่นให้ดูนั้นซ้ำ เขารู้ว่า

เขาชนะแล้ว ไอ้สารเลวจอมถี้อดินี่หน้าไม่อายเลย เขาบอกข้าว่าข้าจะกลับไปอีก และข้าบอกเขาไปด้วยภาษาเปี่ยมลีลันว่าข้าจะหักเจ้าโลกบัดซบของเขาให้หลุดจากร่วงถ้าเขาพยายามเอามันเข้ามาใกล้ข้าอีก หรืออะไรประมาณนั้น

ข้าตรงเข้าประเด็น ไม่แะแสะเพื่อนฝูงของเขาและคำพูดเสียดแทงส่อนัย "เจ้าสัญญาไว้ว่าจะไม่เล่นพนันกับเฮย์เดนอีก"

แคร่เรียนเอียงศีรษะ กลอกตาขึ้นขณะแสร้งทำเป็นคิด "อย่างนั้นหรือ" เขาถามอย่างไม่อยากเชื่อ "ฟังดูไม่เหมือนข้าเลยนะ"

"แคร่เรียน"

เจ้าสารเลวสุดหยาใจแรง หันกลับมามองข้าทันที "นางพูดชื่อข้า" เขาแสร้งทำท่าลมใส "เจ้าทุกคนได้ยินนี้ นางพูดชื่อข้า" อีกครั้ง คำพูดนี้เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากผู้สมรู้ร่วมคิดไว้ดูมิภาวะของเขา

"เจ้าไม่เพียงผิดสัญญา แต่ยังอัดเขาซะน่วมด้วย แคร่เรียน"

"โอ้ ไม่เอาน่า อย่าอารมณ์เสียนักสิ" เขาชูสองมือขึ้น หงายฝ่ามือ นิ้วกางออก "เขาขอร้องให้ข้าเล่นด้วย ข้าเป็นใครกันล่ะถึงจะปฏิเสธ และถ้าข้าอัดเขาซะน่วม ข้าคงไม่เห็นน้องชายเจ้ายืนนอนอยู่แถวบาร์เมื่อกันี่หรอก จริงไหม เขายังหมดสติอยู่บนถนน ถ่มเลือดลงบนทราย ข้าอัดเขา..." เขานึก "ครึ่งหนึ่งอาจจะสองครึ่ง นั้นนับเป็นแค่อัดเบาๆเอง และอัดเบาๆระหว่างเพื่อนจะเป็นอะไรไปเล่า"

"เฮย์เดนไม่ใช่เพื่อนเจ้า เขาเป็นน้องชายข้า เจ้าทำผิดกฎที่ยุ่งกับเขา"

แคร่เรียนโน้มตัวมาข้างหน้า เท้าสอกลงบนโต๊ะ เขายกคิ้วขึ้นลงแบบที่น่าโมโหที่สุด "ข้าไม่เคยเจอกฎที่ข้าไม่อยากละเมิด แม่แสงตะวัน"

"เราตกลงกันแล้ว ข้าจำได้ชัดเจนว่าข้าบอกว่าจะไม่แทรกแซงเส้นทางถ้าเสียงเข้าออกดุมล้อของเจ้า และเจ้าบอกว่าเจ้าจะไม่ยุ่งกับเฮย์เดนอีกเลย"

เขาขมวดคิ้ว "ช่วย ข้าว่าซักคูนๆ แล้วละ"

ช่างมีหน้า บังอาจจริง หน้าด้านชัดๆ "ถ้าอย่างนั้นทำไมเจ้าถึงเล่นพนัน

กับเขา"

"บางทีช่วงนี้ความจำข้าคงหลงๆ ลืมๆ" แคร่เรียนครุ่นคิด

"เจ้าถูกหุบหัวเยอะจริง"

"หรือบางที" เขาพูด หมุนแก้วแกว่งเอลไปรอบๆ "ข้ารู้ว่าถ้าข้ายุ่งกับเฮย์เดน ข้าจะได้เจอเจ้า และบางทีนั่นก็อาจเป็นโอกาสที่ดีเกินกว่าจะปล่อยผ่าน"

"เจ้าหักซี่โครงน้องชายข้าแค่เพื่อจะได้เจอข้าอย่างนั้นรี" ข้าฟังเขาผิดไปแน่ๆ ไม่มีทางที่เขาจะบ้าพอทำร้ายเฮย์เดนด้วยเหตุผลเหลวไหลเช่นนี้

น้ำเสียงแคร่เรียนเฉียบขาดขึ้นทันใดเมื่อเขาได้กลับมา "เปล่า แคร่เรียนหักซี่โครงเขาเพราะว่าเขาพยายามจะใช้มีดของเจ้าแทงข้าตอนข้าไม่ยอมเล่นด้วยอีกตา ต่อให้เป็นน้องชายเจ้าก็ล่อยนวลไปไม่ได้หรอก"

ความตกตะลึงเป็นน้ำหนักถ่วงเย็นเยียบในท้องข้า "เขาไม่ท--"

"เขาท่ว" แคร่เรียนดืมเอลจนหมด เมื่อเขาวางแก้วว่างเปล่าลง รอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ก็กลับคืนมา "ไหนๆ เจ้าก็มาแล้ว น่าจะดื่มกับข้าหน่อยนะ ไม่ได้มีเรื่องผิดใจอะไรกัน"

ช่างน่าทึ่งที่แคร่เรียนเปลี่ยนจากอารมณ์หนึ่งไปเป็นอีกอารมณ์หนึ่งได้รวดเร็วเหลือเกิน ความสามารถในการหลอกตัวเองโดยสิ้นเชิงของเขาเมื่อใดก็ตามที่เขาต้องการก็น่าทึ่งเช่นกัน "ข้าจะไม่ดื่มกับเจ้า ไม่สำคัญหรอกว่าเฮย์เดนสมควรโดนอย่างที่เขาทำกับเขาหรือไม่ เขาน่าจะซัดมีดแทงเจ้าเพราะพยายามเอาหน้ากากคืน เขาคงไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นถ้าเจ้าไม่ได้ยุยงเขาให้เล่นพนัน!"

"เจ้าชอบวิสกีใช้ไหม ดับเบิลดีใหม่" เขาลุกขึ้นยืน

"แคร่เรียน! ข้าจะไม่ดื่มกับเจ้า!"

อสรพิษรูปงามพยายามสอดแขนมาโอบเอวข้า แต่ข้ารับมือกับนักล่าที่เร็วกว่าเขามาแล้ว ข้าถอยหลบ เว้นระยะห่างระหว่างเราสามฟุต คั่นไม้คั่นมืออยากเอื้อมหา มีดเล่มที่เฮย์เดนไม่ได้ "ขออภัย" ไป แต่ข้ารับปากกับบรินไว้แล้วว่าจะไม่สู้กัน สายตาแคร่เรียนเคลื่อนลงตามตัวข้า ยึดกว้างขึ้นเมื่อไล่ผ่านสะโพกแล้ว

ทันใดนั้นความทรงจำเรื่องลึนของเขาที่ระไปบนสะพานซีกโลกก็ถาโถมเข้าใส่ ทำเอา
แก้มเขาร้อนวาบ

"เจ้าสวณะเวลาหน้าแดง รู้ไหม" เจ้าหัวขโมยสารเลวไม่พลาดอะไรเลย
"จะบอกอะไรให้ละ นิ่งลงดื่มกับข้าสิ แล้วข้าจะคืนหน้ากากของเฮย์เดนให้เจ้า"

"ไม่ตกลง"

"ไม่ตกลงหรือ" เขาดูประหลาดใจจริงๆ

"ทนอยู่ที่โต๊ะกับเจ้าลิบห่านาที่มีค่ามากกว่าหน้ากากเฮย์เดน เจ้าแรง"

"ใครพูดอะไรว่าลิบห่านาที่ เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ชอบบริบร้อนเวลากำลังสนุกสนาน"

ข้าแต่ผู้พลีชีพศักดิ์สิทธิ์ ข้ากับความทรงจำอื่นๆ ที่พยายามผุดขึ้นในสมอง
อย่างสุดความสามารถ แคร่เรียนอยากให้ความเห็นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของเขา
เตือนความจำข้าว่าเขาใช้ลิ้นระหว่างต้นขาชั้นานขนาดไหน เขาอยากให้ข้า
หวนนึกถึงว่าเขาดอกกลิ่นความสุขสมของตัวเองไว้นานเพียงใด -- อย่างกับว่านั่น
เป็นวง บัดซบของเขา -- ระหว่างที่เขาปลดปล่อยความสุขสมของข้าออกมา
ข้าจะไม่ยอมให้เขาได้พอใจ

"แก้วเดียว ลิบห่านาที่ และข้าต้องการเหรียญที่เจ้าเอาไปจากเขาคืนด้วย
กับอีกห้าเหรียญสำหรับความไม่สะดวกที่ต้องสูดอากาศหายใจร่วมกับเจ้า"

แคร่เรียนเลิกคิ้วข้างหนึ่งขณะมองพิจารณาข้า ข้ารู้อยู่แล้วว่าข้าจะไม่ชอบ
คำพูดที่กำลังจะออกจากปากเขา "แฮริส ถ้าข้ารู้ว่าข้าซื้อเวลาของเจ้าได้ ข้าคง
ล้มละลาย และเจ้าจะเป็นผู้หญิงที่รวยมาก เจ้าจะนอนหงายตลอดสามเดือนมานี้
ขอรับรองข้าให้ข่มเจ้าแรงขึ้นอีก และ --"

"ขึ้นพูดอีกคำเดียว ข้าจะเด็ดไข่บัดซบของเจ้าทิ้งซะ ไ้หัวขโมย" ข้าคำราม

แคร่เรียน สวิฟต์ทดแทนความไร้มารยาทด้วยสามัญสำนึก เขารู้ว่าเมื่อไร
กำลังจะถึงเส้นที่จะต้องแลกด้วยเลือดเพื่อ *ย่อนคืน* ผมเขาเป็นประกายเหลือบ
สีแดง แล้วทอง แล้วน้ำตาลเข้มจัดที่สุดที่เขาซุ่มขึ้นในอากาศ กัมศิระชะ
ยอมแพ้ "ก็ได้ ก็ได้ ผ่าฟันคอ เหรียญ และพิเศษอีกห้าเพราะว่าเจ้าละโมบ นิ่งสิ

ได้โปรด ข้าจะไปเอาเหล้ามาให้" เขาบุญไปไปยังโต๊ะรวมกับเจตนาจะให้ข้าแทรกตัวเข้าไปนั่งเบียดระหว่างเขากับพวกเพื่อนซี้ แต่มีบางสิ่งที่ข้าจะทำเพื่อน้องชายกับน้ำสะอาดหนึ่งแก้วและบางสิ่งที่ข้าจะไม่ทำ ข้าเลือกคอกวางห่างไปสามโต๊ะ แล้วนั่งตรงนั้นแทน

ข้าจะฆ่าเฮย์เดน ฆ่าเขาให้ตาย เขาเล่นอะไรของเขานะ เขาพยายามจะแหกแคร่เรียนอย่างนั้นรี เด็กคนนี้อายุน้อยกว่าข้าแค่สามปีครึ่งแต่ทำตัวเหมือนยังรอให้แตกพาน ถึงจุดหนึ่งเขาจะต้องเลิกทำตัวไม่คิดหน้าคิดหลังแบบนี้และเริ่มคำนึงถึงผลพวงจากการกระทำของตัวเอง ขณะที่ข้าคิดเช่นนั้น คำพูดของเอลรอยก็ดังก้องในหัว คล้ายกับความคิดของข้าเองจนน่าตะลึง

"ข้าไม่รู้จะเริ่มคิดยังไงด้วยซ้ำว่าเจ้านิกอะไรของเจ้า เจ้ารู้บ้างไหมว่าตัวเองนำหายนะแบบไหนมาสู่พวกเรา"

"เฮ้านี" แคร่เรียนวางแก้วใส่ของเหลวสีอำพันลงตรงหน้าข้า สิ่งเวรนั้นเกือบปริ่มแก้ว

"นี่ไม่ใช่หนึ่งแก้วนี่"

"บรรจุอยู่ในแก้วหนึ่งใบ" เขาสวนกลับ "ดังนั้นจึงเป็นหนึ่งแก้ว"

ข้าจะชวนเขากลับไปที่เดอะมิราจถ้าเต็มหมด ข้าจะตกจากหลังคาคอคักตอนพยายามกลับเข้าห้องข้างบน ถึงอย่างนั้นข้าก็หยิบแก้วขึ้นแล้วกลืนเข้าไปอีกโต ไม่มีทางที่ข้าจะเต็มหมดโดยไม่กริ่มสักหน่อยก่อน วิสก็แผดเผาไปตลอดคอและจุดไฟในท้อง แต่ข้าไม่ยอมแสดงปฏิกิริยา สิ่งสุดท้ายที่ข้าต้องการคือให้แคร่เรียน สวิฟต์ไปป่าวประกาศบอกทุกคนว่าข้าดื่มเหล้าไม่เป็น

"ว่าไง" ข้าถาม "ต้องการอะไร"

"เจ้าหมายความว่ายังไงที่ถามแบบนั้น ก็ต้องการให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนนะสิแน่นอน"

ข้าดูคนโกหกออกเวลาที่เห็น และผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้ามข้านี้เป็นมืออาชีพ ผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก "คายมาซะ แคร่เรียน เจ้าคงไม่ข่มเหงข้าให้หนักกับ

เจ้าห rokok ถ้าไม่คิดจะพยายามใช้เล่ห์กลอะไรสักอย่าง"

"ข้าจะแค่หลงเสน่ห์ความงามของเจ้าไม่ได้หรือยังงั้น ข้าแค่อยากนั่งฟังเสียงราวนางฟ้าของเจ้าไม่ได้หรือ"

"ข้าไม่ได้สวย ข้าโสโครก และข้าเหนื่อย และเสียงข้าก็เต็มไปด้วยคำประชดประชันและหงุดหงิด เพราะฉะนั้นข้าเรื่องเสียที่ได้ไหม"

แคร่เรียนหัวเราะหึๆ แผ่วเบา เขาหยิบแก้ววิสกี้ของตัวเอง (ซึ่งเล็กกว่ามาก) ขึ้นจตริมฝีปากแล้วจิบ "เมื่อสามเดือนก่อนเจ้าสนุกกว่านี้ รู้ไหม เจ้าใจร้ายจัง ข้าไม่เคยหยุดคิดถึงเจ้าเลย"

"โอ๊ย ขอร้องละ เจ้านอนกับผู้หญิงกี่คนแล้วตั้งแต่นั้น"

เขาหรีตา ดูสับสน "มันเกี่ยวอะไรด้วยละ"

ซักจะน่าเหนื่อยหน่าย ข้าดันแก้วไปทางเขา ตั้งท่าจะลุก

"ก็ได้! ข้าแต่ผู้พลีชีพ เจ้านี้เป็นการเป็นงานจริง" เขาสูดหายใจสงบอารมณ์ "ข้าว่าไหนๆ เจ้าก็พูดขึ้นมาแล้ว ข้ามีเรื่องอยากคุยกับเจ้า"

"ข้าตะลึงเลย"

แคร่เรียนพูดต่อ ไม่แยแสน้ำเสียงข้า "เมื่อกี้ข้าได้ยินเรื่องน่าสนใจมาก ข้าได้ยินว่าภกฏมดำราวอีกาจากหอสามโงมตทหารผู้คุ้มกันอย่างโหดเหี้ยมและขโมยเกราะเขามาชิ้นหนึ่ง เกราะมือ เชื้อไหมล่ะ"

หิ เจ้าสารเลวนีชอบเล่นจริงๆ ทุกเส้นบนใบหน้าเขาและกล้ามเนื้อทุกมัดในตัวเขาที่ดูอ่อนคลาญสบายๆ เหลือเกินเผยข้อมูลทุกอย่างที่ข้าต้องการ เขารู้แน่นอนว่าข้าเอาเกราะมือไป แต่ข้าจะไม่ยอมรับหรือ ข้าไม่โง่ขนาดนั้น "โอ้จริงหรือ แต่...ทำได้อย่างไรกัน ผู้อาศัยในหอสามไม่มีทางจะออกจากหอสามได้นั้นนา" ข้าดื่มวิสกี้่อีกอีกหนึ่ง

แคร่เรียนไม่ทำอะไรนอกจากจ้องมองข้าชั่วครู่หนึ่ง เขากำลังอ่านข้าแน่ทีเดียว เขาไม่เชื่อเท่าที่แกล้งใส่อือของข้าแม้แต่น้อยแต่จะไม่เริ่มกล่าวหาข้าโด่งๆ กลางร้านคาลา "นั่นสิ เนอะ" เขาพูดอย่างไม่มีหระ "บ้า ยิ่งบ้าเข้าไปอีก

พอดิดว่าสวณน้อยผู้นำสงสารกำลังอยู่ข้างนอกนั้ตอนนี พยายามหาที่ซ่อนทอง
ขึ้นมหึมาแบบนั้ รึโหม ว่ากันว่านางเอากลับมากที่นั้ละ ที่หอ" เขาหัวเราะเบาๆ
"แต่แน่ละ...นางคงไม่ทำอย่างนั้หรอก ทำแบบนั้มันอันตรายเกินไป"

"แน่นอนเลย อันตรายเหลือเชื่อ" ข้าเออออ

"นางจะดูให้แน่ใจว่าเอาจันไว้ที่ไหนสักแห่งที่ปลอดภัย สักแห่งที่ทหาร
ผู้คุ้มกันไม่คิดจะมองหา"

"ไม่สงสัยเลย"

"เ้าคิดิดว่าสาวที่โง่พอจะโง่ดีและขโมยของจากทหารผู้คุ้มกันจะรู้จักนำของ
ไปซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่งแบบนั้ไหม"

ข้ารู้สึกอยากทำลายใบหน้าหล่อเหลาของแคว้เรียนขึ้นมอย่างท่วมท้น ต้อง
ยับยั้งอารมณ์นั้ไว้ด้วยพลังความอดสาเหอันมหาศาล "เ้าคิดิดว่าหญิงสาวนางนั้
ไม่โง่หรอก จริงๆ แล้ว ข้าว่านางกล้าหาญด้วย" ข้าพูดลอดไร้ฟัน "ข้าว่าทหาร
ผู้คุ้มกันน่าจะพยายามจับนางมากกว่า แล้วเขาทำเกะระบัดขบนั้นหล่นลงบนทราย
ข้าว่า --"

"แต่นางเอาจันไปไว้ในที่ปลอดภัยหรือเปล่า" แคว้เรียนพูดเสียงหัวน "เรา
ถกเรื่องทีแม่สาวคนนีทำกันได้อลลอดกาล แต่ถ้ามีปัญหานะ --"

ข้าทั้งตัวพืงพนัก "เ้าใส่ใจอะไรหอสามด้วยละ เ้าไม่ได้อยู่ทีนั้แล้ว
ด้วยข้า แคว้เรียน ทุกคนรู้ว่าเ้ามีห้องพักเล็กๆ อยู่สบายได้ซึ่สอง"

"ข้ามีโถดั่งข้างนอกหอ" เขาพูดเสียงเบา "วิธีนีปลอดภัยทีสุดสำหรับ
ขนย้ายลินค่าของข้าจากหอหนึ่งไปห่ออื่น ข้าอยู่ทีนั้ จะได้อูแลอย่าข้า เ้ารู้นั้
เกรเซียนะ จำได้อัไหม เ้าเคยเจอนาง ผมเทา อารมณ์ร้ายนะ"

"ข้ารู้จักเกรเซีย แคว้เรียน"

เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ นัยน์ตาคมกริบขึ้น "ไอ้พวกกระยาตีทองนั้นจะถล่ม
ไพ่นรทรวงอานาภาพลัที่นั้ถ้าคิดิดว่าเรามีของทีเป็นของพวกมัน แคว้ริส เ้ารู้ว้
พวกนั้นจะทำ ถึงตอนเข้าเลืดจะไหลเป็นแม่น้ำไปตามถนนถ้าสาวนางนีเ้าเกะระ

มาที่นี่"

เขาพูดน่าคิด พวกทหารผู้คุ้มกันทรงพลังทุกประการ พวกเขาแทบไม่มีอะไรต้องกลัว แต่พวกเขาหวาดกลัวราชินี ความยุติธรรมของนางจะจับใจและโหดเหี้ยมถ้ารู้ว่าเกราะมืออยู่ที่นี้ เกราะมือที่ข้านำมาที่นี่ ความกลัดกลุ้มของเอลรอยไม่ได้ดูเหมือนปฏิกิริยาเกินเหตุอีกต่อไป ถ้าคนอย่างแคร่เรียนยังถึงขนาดแตกตื่นกับเรื่องทั้งหมดนี้ บางทีข้าก็น่าจะลองทบทวนแผนการของตัวเองสักหน่อย หรืออาจจะคิดแผนการขึ้นมาสักแผน

"เจ้าคิดอยู่ ข้าดูออกกว่าเจ้าคิดอยู่ ดีแล้ว" แคร่เรียนพูด เขายิ้มโอหังแต่เป็นแค่การแสดง เขาอยากให้ลูกค้าคนอื่นของศาลากับเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ตรงมุมห้องคิดว่าเขากำลังพยายามยั่วโมโหข้าอย่างหน้าไม่อายให้ข้าขึ้นเตียงกับเขาอีก แต่แววกังวลที่ข้าเห็นในดวงตาเขานั้นเป็นของจริง "โกดังนั้น" เขาพูด "อยู่ไม่ไกลจากกำแพง ย้ายของจากที่นี่ไปที่นั่นใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง"

ทวยเทพ เขาเป็นบ้าจริง ๆ "เจ้าคิดว่าข้าจะเอามันให้เจ้ารี" สายไปแล้ว ข้าตระหนักว่าตัวเองเผยความลับ แต่จะสำคัญอะไรล่ะ เกมที่เราเล่นอยู่นี้ ที่พูดความจริงอ้อม ๆ กันอยู่นี้ มีแต่จะทำให้เสียเวลา "เจ้าไม่มีเงินมากพอจะหว่านล้อมข้าให้ส่งเกราะมือนั้นให้เจ้า แคร่เรียน สวิฟต์"

"ข้าไม่ได้อยากได้ไว้เอง ยายโง่ ข้าแค่อยากให้มันออกจากหอสามไป" เขาพิมพ์ารวกับกำลังกระซิบอะไรหวาน ๆ กับข้า แต่คำพูดของเขาเจือไปด้วยพิษ "คนของเราทุกซักรมานมากพอแล้วโดยไม่ต้องมีทหารผู้คุ้มกันเป็นร้อย ๆ นายถล่มหอ ฉีกทั้งที่นี้และฆ่าใครก็ตามที่ขวางทาง เอามันไปที่โกดัง เอาไปที่ไหนก็ได้ ไม่สำคัญหรอกว่าเจ้าจะเอาไปที่ไหน ดราบเท่าที่อยู่ไกลจากที่นี่ ได้ยินหรือเปล่า"

ถูกคนอย่างแคร่เรียนเทศนาช่างน่ารำคาญ เขาเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด โอหังที่สุดที่มีชีวิตอยู่ เขาชอบให้โลกเชื่อว่าเขาไม่ใส่ใจใครหรืออะไรทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าเขาจะใส่ใจ และข้าทำเรื่องเห็นแก่ตัวมากจนเขาทนยืนดูอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ อย่างนั้นรี ทวยเทพ

ข้ากระดกวิสกี้เยี่ยงชายชาติรื้ออีกหนึ่งและกลืนจนหมด ดันแก้วออกห่างตัว "ข้าต้องไปแล้ว"

"เจ้าจะจัดการใช้ไหม" ดวงตาสีฟ้าอ่อนของแคร้เรียนทึมแดงเข้าขณะข้าเลื่อนตัวออกจากคอก

"ข้าจะจัดการ" ข้าคำรามตอบ

"ดี อ้อ แครริส"

ผู้ชายคนนี้ไม่รู้จักเลิก ข้าหมุนตัวไป นึกหน้าใส่เขา "อะไรล่ะ!"

"ต่อให้สกปรกและเหนื่อย เจ้าก็ยังสวยอยู่ดี"

"ข้าแต่ทวยเทพและผู้พลีชีพ" ข้ากระซิบ เขาไม่ยอมมลดละ แต่ลั่นทองของแคร้เรียน สวิฟต์ไม่ได้สนใจช้านาน ข้ามีเรื่องใหญ่กว่าให้กังวล ตอนข้าก้าวออกไปสู่ยามค้ำอันงดงาม เฮย์เดนไม่อยู่แล้ว เพราะมือก็ไม่อยู่เช่นกัน

จุดประสงค์สุดท้าย

เขาไม่เคยฟัง แน่ละ เขาทำเหมือนว่าฟัง พูดทวนคำที่เราพูดกับเขา ผงกศีรษะ แต่พอถึงเวลาแล้วเฮย์เดนก็ไม่ยอมทำตามที่เราขอให้เขาทำ ไม่เคยสนใจ แถมยังมักไปทำสิ่งที่เราอ้อนวอนเขาไม่ให้ทำ

ปกติแล้วเดิมพันค่อนข้างต่ำเวลาเขาทำตัวไม่ดี แต่วันนี้เดิมพันสูงยิ่งกว่าสูงมันมหาศาล มันคือ *หายนะ*

ข้าพยายามเดินอย่างใจเย็นสุดกำลังไปทางเดอะมิราจ มีโอกาสเต็มที่ที่เฮย์เดนจะรอจนเบื่อและตัดสินใจกลับไปโรงเหล้าอีกแห่งนั้นพร้อมกระบี่เป่า แต่ยิ่งข้านึกภาพต่างๆ หลากหลายในหัวและคิดว่าจากไหนน่าจะเป็นไปได้มากกว่าความตื่นตระหนกที่ค่อยๆ ก่อตัวก็เริ่มเกาะกุมลำคอข้าแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าเขาอยู่ในกระบี่เป่า...

ถ้าเขาถือคันกระบี่เป่า มีแต่ผู้พลีชีพที่รู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ไหนและตั้งใจจะทำบ้าอะไร คู่แฝดสาดแสงกระหน่ำใส่หัวข้า ความร้อนลงโทษทันทีทำเอาความคิดสับสน ข้าตึมน้ำครั้งสุดท้ายเมื่อไร เมื่อเข้านี้หรือเปล่า ไม่ใช่ ข้าเก็บปืนส่วนน้ำ

ไว้สำหรับตอนกลับไปโรงหลอมแล้ว แต่หลังจากผิดหวังกับเอลรอย ข้าก็ลืมไปหยิบมัน ข้าไม่น่าดื่มวิสกี้มันเลย

ทันทีที่อยู่ห่างจากเรือนคาลาไกลพอสมควร ข้าก็เริ่มเดินเร็วด้วยความกระสับกระส่าย แล้ววิ่งเหยาะๆ ข้าพยายามให้ดูสบายๆ แต่ในซิลวาเรนไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการวิ่งเหยาะสบายๆ ผู้คนที่นี่ส่งงานพลังงานไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้คนที่นี่จะวิ่งด้วยเหตุผลเดียว และเหตุผลนั้นก็เมื่อถูกไล่ตาม

สายตาส่งสัยมองไล่หลังขณะข้าพุ่งตัวไปตามท้องถนน ผ่านบ้านเรือนหินทรายที่ใกล้พังถล่มและแผงร้านในตลาดซึ่งปิดคลุมไว้ของผู้ขายเนื้ออย่างเหินหวางๆ แถบผ้า และยาสมุนไพรรักษาโรคกลิ่นฉุนจากทางเหนือ ใบประกาศคั่นตาสีซีดจางติดอยู่ตามตรอก สัญญาจะให้รางวัลนำจับก่อนโตสำหรับข้อมูลใดก็ตามที่นำไปสู่การจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าใช้เวทมนตร์ ข้ารู้จักถนนซอยของหอข้าราวหลังมือตัวเอง ข้ายังข้างหน้าจะพาไปบ้านของโรธานา บริน แม่เคยส่งข้าไปที่นั่นเวลาได้ยินว่ามีนักค้ากลับมาพร้อมผลไม้ ต่างจากนักค้าของเถื่อนคนอื่นๆ ในหอสาม โรธานาค้าขายเฉพาะอาหารกับน้ำ การค้าผิดกฎหมายของนางจะยังทำให้นางถูกตัดมืออยู่ดี แต่จะไม่ทำให้ถึงตาย

อย่างไรก็ดี ทางขวาข้างหน้านั่น นักค้าอีกคนตั้งร้านแล้ว วอราท ซาห์เรชขายยาหลอก ทั้งเศษโลหะเล็กจ้อยที่เขาอ้างว่ามีเวทมนตร์ลึกลับอยู่เล็กน้อย ดินกระต่ายทรายยัดไส้ที่กล่าวกันว่าป้องกันโรคได้ หลอดแก้วบรรจุของเหลวขุ่นที่น้ำจะมอบพรสวรรค์ให้ถ้าดื่มเข้าไป พรสวรรค์ที่สูญหายไปจากเราเนิ่นนานแล้วมนุษย์ไม่อาจอ่านใจกันได้อีกต่อไป หรือทำให้เลือดในกายศัตรูเดือดพล่าน หรือมอบโชคดีให้ตัวเองตลอดกาล ทุกคนรู้ว่าเราถูกพรากอำนาจอนิรตินั้นไปจนหมดเมื่อหลายร้อยปีก่อน แต่ซาห์ยังหาเลี้ยงตัวได้สบายด้วยการขายของกระจุกกระจิกไร้ประโยชน์ให้คนมีหวังและคนสิ้นหวัง เขามีคำอธิบายแปลกประหลาดสำหรับคำถามชั่วนิรันดร์ซึ่งชาวซิลวาเรนทั้งหลายกระซิบกระซาบถามกันหลังประตูที่ปิดอยู่ ถามว่าผ่านไปตั้งกว่าพันปีแล้ว ราชนียังมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร มาตราเป็นมนุษย์

แล้วทำไมนางถึงไม่ตาย เขาอ้างว่าสามารถเข้าถึงน้ำพุแห่งความเยาว์วัยนิรันดร์
ของนางและเร่ขายน้ำนั้นใส่ขวด

เป็นที่รู้กันด้วยว่าซาห้ซื้อสิ่งประดิษฐ์ ถ้าโจรสลัดคนบังเอิญครอบครองของ
ชิ้นที่เฉพาะกลุ่มมาก ในเชิงทฤษฎีแล้วซาห้จะช่วยเชื่อมโยงเรากับผู้ซื้อที่สนใจได้
แต่ก็มีโอกาสด้วยที่เขาอาจควักไส้และปล้นเราหมดตัวก่อนจะถึงเราไว้เป็นเหยื่อล่อ
ถ้าเจอเขาในวันแย่ๆ เช้าวันรุ่งขึ้นเราจะไม่มียะไรเหลือนอกจากกระดุกถูกแดดเลีย
จนขาวซีด

"บอกมาว่าเจ้าไม่ได้ทำ" ซ่าจึงมำกับตัวเองพลางเลี้ยวขวา "เฮย์เดน เฟน
บอกมานะว่าเจ้าไม่ได้พยายามเอาทองนั้นไปหาช--"

เสียงร้องเสียดแทงดังแหวกอากาศแห่งผาก แล้วยู่ไกลๆ เบา แต่ดังมา
จากทิศตะวันออกและทำให้ซาห้หงุดหงิด เดอะมิราจอยู่ทางทิศตะวันออก และ
เวลาเดียวที่ใครจะกรีดร้องแบบนั้นในหอสามก็คือเมื่อทหารผู้คุ้มกันกำลังทำอะไร
ตามใจชอบหรือไม่ก็เรียกเลือด ซ่ารู้โดยสัญชาตญาณ ซ่ารู้สึกในไซกระดุกเลยว่า
เสียงร้องนั้นเกี่ยวข้องกับเฮย์เดน น้องชายซ่ากำลังมอดตาย

ซ่าวังก่อนจะมีเวลาคิด ท้องถนนที่เห็นจากหางตาพรำมัว หัวใจซ่าเต้นรัว
เป็นจังหวะอลหม่าน ความกลัวเอ่อขึ้นราวน้ำกรดในท้อง

ทันใดนั้นเสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นข้างหลังซ่า

"หยุดนาง! หยุดผู้หญิงคนนั้น!"

เสียงตะโกนดังมาจากด้านหลัง ทหารผู้คุ้มกัน ห้านายหรือ ลิบหรือ
ซ่าเสี่ยงมองกลับไป แต่เห็นแค่กำแพงสีทองเจิดจ้า เสียงรอกเท้าพวกเขากระทบพื้น
ดังกระหน่ำเต็มหู

ทวยเทพ แซริส วิ่ง! วิ่งไปสิวะ!

ซ่ากระตุ่นตัวเองให้ไปต่อ รวบรวมกำลัง ซ่าต้องวิ่งเร็วกว่านี้ ถ้าพวกนั้น
จับได้ ซ่าก็จบเห่ เฮย์เดนก็จบเห่

เสียงร้องชวนชนลุกตั้งขึ้นอีกครั้งอย่างเจ็บปวด ทำหัวใจซ่าหยุดเต้นไป

ครูหนึ่ง แต่ข้าบังคับมันให้เดินต่อ จำเป็นต้องให้มันขับเคลื่อนเข้าไปข้างหน้า ข้าจะไม่ยอมถูกพวกสารเลวนี้อึดตัวได้ ข้าปฏิเสธหัวเด็ดดินขาด

เหล่าผู้อาศัยในหอสามร้องตะโกน กระโจนหลบให้พ้นทางขณะข้าพุ่งตัวผ่านไป เหล่าทหารผู้คุ้มกันแผดเสียงออกคำสั่ง บอกอีกครั้งให้ใครสักคนหยุดข้า ผู้คนที่ข้าแหวกผ่านไปในนั้นรักข้าเพราะพวกเขารักแม่ข้า พวกเขาเกลียดข้าด้วยเพราะข้าเป็นตัวละครสร้างปัญหาและเป็นหนามยอกอก แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เกลียดทหารผู้คุ้มกันมากกว่า

ปอดข้าร้อนผ่าว กล้ามเนื้อกรีดร้อง อ่อนวอนขอความเมตตา แต่ข้าวิ่งเร็วขึ้น ผลักตัวเองไปจนถึงขีดสุดของความเหนื่อยล้า คู่แฝดเดินดุ่มบนท้องฟ้าอาบท้องถนนด้วยแสงสีทองซีด ดวงอาทิตย์ดวงโตกว่าล้อมรอบไปด้วยวงแหวนสีน้ำเงินประหลาดขณะข้าพุ่งตัวไปทางเดอะมิราจและห้องใต้หลังคา พร้อมหวังว่าน้องชายข้าจะไม่ได้อยู่ที่นั่น

ถ้าเขาพอจะมีความคิดอยู่บ้าง เขาจะเห็นทหารผู้คุ้มกันหรือไม่ก็บังเอิญได้ยินคนพูดกันว่ามียทหารผู้คุ้มกันของมาดราเต็มถนนในหอสามไปหมด หวังมากอยู่สักหน่อย เฮย์เดินไม่ช่างสังเกตเท่าไร ต่อให้เป็นตอนอยู่ในสภาพดี และเขาก็เพิ่งโดนทุบหัวไปหลังพยายามจะแทงแครีเรียน เขาน่าจะยังหลงอยู่ในโลกของตัวเอง บ่นชมขึ้นกับเงินที่เสียไปและผ้าพันคองี่ง่าบบานั่น

ข้าดึงผ้าพันคอตัวเองออกจากใบหน้า สูดอากาศโดยแรง แต่ได้รับอนุภาครถสายร้อนฉ่าเข้าไปเต็มปอดขณะพุ่งตัวอ้อมแผงขายกล้วยตรงหัวมุมถนนลาร์ก —

"หยุดนะ! หยุดอยู่ตรงนั้นเลย!"

ข้าไถลตัวหยุดเพราะความหวาดกลัว มันห้อมล้อมข้าเข้ามาราวกำปั้นเหล็ก บีบขี่โครงจนถึงจุดเกินทนเมื่อข้าเห็นภาพที่ปรากฏด้านหน้าเดอะมิราจ ข้าไม่เคยเห็นสีทองมากมายเช่นนั้นในทีเดียวมาก่อน ดวงอาทิตย์ระยิบระยับจำนวนมากสะท้อนออกจากเกราะปลายแขน เกราะอก และเกราะมือ เกิดเป็นลูกแก้วสีทองปนขาวสว่างไสวพอจะเผาจอประสาทตาได้ จุดและแสงวาบเคลื่อน

เป็นเส้นไปบนสายตาขณะชำมองทหารผู้คุ้มกันไล่ไปที่ละนาย พยายามนับจำนวนในหัว แต่นับไปจะมีประโยชน์อะไรเล่า ทหารผู้คุ้มกันนายเดียวซ้ำหน้าขึ้น สองยังพอมีโอกาสดูรอดไปได้ แต่ทหารผู้คุ้มกันสามนายนะหรือ ไม่มีทาง และทหารผู้คุ้มกันเมืองของมาตราที่ยืนตั้งกระบวนแถวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่หน้าเดอะมิราจนั้นมีมากเกินสามนายไปหลายเท่า น่าจะมีอย่างน้อยสามสิบนาย และทุกนายติดอาวุธเตรียมมาสำหรับต่อสู้ ดาบในมือยกขึ้นพร้อม แฉงไล่สี่ทองขัดเงาเรียงเป็นช่องตารางเบื้องหน้า ก่อเป็นกำแพงที่ไม่อาจทะลุผ่านได้ แต่ละนายสวมเกราะโซ่บัววคลุมแขนและขา ผ้าป่านสีขาวคลุมปากไว้หลวมๆ ดวงตาที่มองเห็นเหนือหน้ากากนั้นหรือล่ง เต็มไปด้วยความเกลียดแค้นเผ่าที่ทุกนายส่งให้น้องชายซ้ำ

"ไม่ ไม่ ไม่ ไม่..." ไม่ควรจะมีเรื่องแบบนี้ ข้าควรจะทำรูปท่อนั้นที่โรงหลอมและซ่อนไว้ตรงไหนสักแห่งที่ไม่เป็นจุดสังเกต เฮย์เดนจะไม่เคยได้รู้ด้วยซ้ำว่ามีเกราะมือนั้นอยู่ อย่าว่าแต่มาซ้องแะกับมันเลย เจ้าสารเลวจอมโง่เขลา

ถ้าเขาไม่ได้เล่นพนันกับแครีเรียน...

ถ้าเขาฟังคำสั่งและไม่ไปไหน...

ถ้าเขาไม่ได้ดูในกระเป๋าวอร์น...

แม้ข้าจะพยายามแก้ตัวและโทษเขาที่ทำให้เกิดสถานการณ์ระดับชั้นนี้ แต่ความรู้สึกผิดก็บีบรัดข้า ข้าขโมยเกราะมือนั้น ข้าถูกจับได้ว่าขโมย ข้าตัดสินใจว่าหยิบฉวยโลหะนั้นแล้วจะคุ้มค้ำกับความเสี่ยงที่ตามมา และตอนนี้เฮย์เดนจะถูกทหารผู้คุ้มกันทั้งหน่วยสังหาร และทั้งหมดเป็นความผิดของข้า

เฮย์เดนชวนเชือกห่างจากเหล่าทหารและใบดาบคมกริบ เขาอาจจะล่าถอยไปได้ไกลกว่านั้น แต่แค่สามฟุตหลังก็ติดกำแพง เขาก็ก่อเกราะมือไว้หลวมๆ ตรงส่วนข้อมือ เกราะนั้นบ่งชี้ชัดไกลเป็นไมล์ว่าเขาผิด ความหวาดกลัวฉวยบนใบหน้าเขาราวไฟสัญญาณ

"อย่าไปไหนนะ ไอ้หนูโสโครก!" ทหารผู้คุ้มกันด้านหน้าสุดของกระบวนแถว

คำราม พวกทหารค่อยๆ คืบคลานไปข้างหน้าทีละนิดโดยพร้อมเพรียงกัน รองเท้าบูตขัดมันเลื่อนไปบนพื้นทราย เหนือหน้ากากที่สวมอยู่ ทุกนายถลึงตามองเฮย์เดนอย่างตึงตสนิ่งโทะเต็มทีที่ ความเกลียดชังทั้งหมดล้วนมาจากแหล่งเดียวกัน พวกนั้นรังเกียจเขาเพราะเสื้อผ้าที่โดนแดดกัดจนขีดข่วนของเขา ผิวสกปรกของเขา และรอยลึกใต้ตาเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกนั้นรังเกียจเขาเพราะพวกนั้นคนไหนก็ตามอาจเป็นเขาได้ โชคเป็นตัวกำหนดว่าเราจะไปลงเอยอยู่ตรงไหนของเมือง โชคดีทำให้ปู้ยาดายายของพวกเราที่มีที่อยู่ในหอชั้นสูงกว่าใกล้คลุมลอ ไม่อย่างนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีทางได้รับโอกาสเป็นทหารผู้คุ้มกัน โชคร้ายทอยลูกเต๋าเป็นปฏิปักษ์กับปู้ยาดายายของเรา นั่นคือเหตุผลที่เราต้องมาถูกกักกันอยู่ในหอโรคระบาดในซอกหลังโบสถ์ของเมืองที่มาตราหวังว่าทุกคนจะอดตายหรือไม่ก็ถูกโรคร้ายกัดกินจนกระทั่งกรุณาตายกันไปเสียให้หมด

เป็นเพราะโชคล้วนๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย และโชคก็เปลี่ยนได้ทุกชั่วขณะ

"เกราะในมือเจ้าเป็นทรัพย์สินขององค์ราชินี!" กัปตันตะโกน "โยนมาซะไม่อย่างนั้นเราจะฆ่าเจ้าเสียตรงนี้เลย!"

เฮย์เดนเบิกตาโต ก้มลงมองเกราะมือ จ้องมันราวกับเพิ่งรู้ตัวเป็นครั้งแรกว่าเขาถือมันอยู่ เขาพลิกโล่ห์นั้น ถ้ามั่นเนื้อที่ล้าคอขยับขณะเขาพยายามกลืนน้ำลาย

ถ้าเขาส่งเกราะให้พวกทหาร พวกนั้นจะจับเขาใส่โซ่ตรวนแล้วลากกลับไปพระราชวังด้วย จะไม่มีใครพบเห็นเขาอีก ถ้าเขาไม่ยอมคืนเกราะมือให้ พวกนั้นจะโจมตีเขาทันที โล่ห์ลับแหลมคมทั้งหลายจะปะทะเนื้อหนัง และทรายจะกลายเป็นสีแดงฉาน และข้าจะยืนอยู่เหนือร่างใกล้หมดลมของคนที่ซำรักอีกครั้ง ไม่มีตัวเลือกไหนจบลงโดยเฮย์เดนรอด...และข้าทนให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้

กัปตันของทหารผู้คุ้มกันก้าวเข้าไปใกล้ขึ้น ลูกน้องตามเขาไปเป็นหนึ่งเดียวราวสัตว์ร้ายสีทองเจิดจ้าถูกสายล่อลวงมา หลังเฮย์เดนแนบติดประตูโรงเหล้าใบหน้าปรากฏขึ้นตรงช่องหน้าต่างโบสถ์แล้วหายไ้อย่างรวดเร็วเมื่อเหล่าลูกค้ำ

ซึ่งกำลังเฟลิดเฟลินกับเครื่องตี๋มยามบ่ายตอนทหรรของมาดราบุกเข้ามาในหอ
ตระหนักว่านรกกำลังเกิดขึ้นบนถนนข้างนอก ศีระเฮย์เดนหันขวับไปมา ตา
เบิกกว้างมองหาเส้นทางหลบหนีที่ไม่มีอยู่ แต่เขาเห็นข้าซึ่งยืนอยู่ห่างออกมา
ยี่สิบฟุต และชั่ววินาทีหนึ่ง ความโล่งอกฉายวบบผ่านใบหน้าเขา

ข้าอยู่ที่นี้

ข้าจะช่วยเขา

ข้าจะพาเขาออกจากสถานการณ์นี้

ข้าจะแก้ไข แบบที่ข้าแก้ไขทุกสิ่ง

ลำคอข้าตื้นตันขณะขำมองความโล่งอกของเขาเหือดหายไปอีกครั้ง นี่ไม่ใช่
การทะเลาะเบาะแว้งในตรอกหรือเหตุต่อตีโง่เง่ากับแคร์เรียนซึ่งเขารุนหาที่เอง
นี่มันร้ายแรงที่สุดเท่าที่จะร้ายแรงได้ เขากำลังเผชิญหน้ากับทหารผู้คุ้มกันทั้งหน่วย
และข้าก็ทำอะไรให้ไม่ได้

"โยนเกราะนั่นมาให้ข้า!" กับดักสิ่งเสียงดังสนั่น จากตรอกแคบๆ ที่อีกฟาก
ของโรงเหล้า เด็กเหลือชอกกลุ่มหนึ่งโผล่พรวดออกมาที่ถนนแล้ววิ่งไป กรีดร้อง
สุดเสียง แต่กำแพงทหารผู้คุ้มกันไม่แม้แต่จะสะดุ้งสะเทือน ทุกนายจกดจ่ออยู่กับ
เฮย์เดนและทองชั้นที่ข้าขโมยมาในมือเขา น้องชายข้าซัดเผือดราวกระดุกที่ถูก
แดดเลีย เขามองข้าเนิ่นนานอย่างเป็นทุกข์ และข้าเห็นในดวงตาเขาว่าเขาวางแผน
จะทำอะไรต่อไป เจ้าโง่นั้นจะหนี

"อย่าบังอาจเชียวนะ เจ้าหนูม" กับดักคำราม ดูเหมือนกับดักก็เห็นสีหน้า
เฮย์เดนเช่นกันและรู้ว่าเขากำลังวางแผนจะทำอะไร ถ้าเฮย์เดนหนี พวกทหาร
ผู้คุ้มกันจะสังหารเขาทันที มาดราจะไม่พอใจที่ทหารของนางกลับไปพระราชวัง
พร้อมศพ นางคงบอกพวกเขาให้นำตัวเจ้าหัวขโมยกลับไปให้นางทั้งเป็น หัวขโมย
ที่นางจะทรมานและสอบบปากคำได้นานหลายชั่วโมง ศพจะเป็นความบันเทิงที่
น่าเบื่อมาก

"แฮริส!" เฮย์เดนคราง ความกลัวเกาะกุมลำคอเขา

"อย่าไปไหนนะ!" กัปตันเกือบอยู่ในระยะพุ่งเข้าใส่แล้ว หน่วยของเขาติดอาวุธเหล็กแหลมมากมาย ถือดาบเตรียมพร้อม ทั้งหมดจะจบลงภายในไม่กี่วินาที

ตาของเฮย์เดนมีน้ำตาเอ่อคลอ "แฮริส! ข้าขอโทษ!"

"เดี๋ยวก่อน" ถ้อยคำนั้นติดอยู่ในลำคอปวดร้าวของข้า

"อย่างนั้นละ เจ้าหนู อย่างนั้น" พวกทหารผู้คุ้มกันเข้าไปใกล้ขึ้น

"เดี๋ยว! หยุด!" คราวนี้คำท้าทายของข้าสะท้อนออกจากอาคารทั้งสองฝั่งถนน พวกทหารผู้คุ้มกันได้ยินเสียงข้าตะโกน แต่มีเฉพาะกัปตันที่ยอมลดตัวข้าเล็งมองมาทางข้า สายตาของเขาหันเหเสียวินาทีหนึ่ง กวาดมองข้าผ่านๆ แล้วกลับไปจดจ่อกับเฮย์เดนอย่างรวดเร็ว

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า แม่สาว" เขาพูดเย็นชา "กลับเข้าไปข้างในซะและปล่อยให้เราทำงานของเรา"

"มันเกี่ยวกับข้า" ข้าเข้าไปใกล้ขึ้น กดกระพุ่มแก้มเพื่อสงบอารมณ์ ปากข้าเต็มไปด้วยรสปร่า ข้ากางสองแขนออกกว้าง "เขาไม่ได้ทำอะไรผิด ข้าขอให้เขาช่วยถือกระบี่ไปให้ข้า เพราะที่เขาถืออยู่นั้นเป็นของข้า —"

สายตาคมกริบของกัปตันเบนขวับกลับมาทางข้า "นี่ไม่ใช่ของเจ้า มีแต่สมาชิกทหารผู้คุ้มกันเท่านั้นที่เป็นเจ้าของเกราะนั้นได้ การสวมมันคือเกียรติที่ต้องได้มา และไม่ใช่โดยคนอย่างเจ้า"

หน้ากากผ้าป่านของเขาพองออกด้วยแรงจากคำพูดนั้น เขาถ่มแต่ละคำออกมา น้ำเสียงเดือดดาลแรงกล้า นี่ไม่ใช่ทหารที่ข้าขโมยเกราะมื่อมา ไม่นายนี้เย็นชากว่า กร้าวกว่า โหดกว่า ไม่มีรั้วรอยล้อมรอบดวงตาเขา แต่มันตาสีน้ำตาลเข้มนั้นคืออนันตกาลไร้มันซึ่งทำให้ข้าเียนวาลงตามด้านหลัง

"ข้าคือคนที่เอาเกราะมื่อนั้นมา" ข้าพูดซ้ำๆ "ข้าคือคนที่ได้กำแพงและหนีมาพร้อมมัน ไม่ใช่เขา" ข้าเข็ดคางไปทางเฮย์เดน "เขาไม่รู้ว่ตัวเองถืออะไรอยู่"

"นางโกหก" เฮย์เดนพูดเสียงลั่น "ข้าต่างหาก ข้าเป็นคนขโมย"

ในบรรดาความคิดโง่งงไม่ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนที่น้องชายข้ามีมา ความคิดนี้โง่งงที่สุด เขาอยากปกป้องข้า ข้ารู้ เขากลัว กลัวยิ่งกว่าครั้งที่ข้าเคยเห็นมา แต่ภายใต้ความกลัวนั้น เขากำลังเตรียมตัวเตรียมใจ รวบรวมความกล้าเพื่อเผชิญหน้ากับสิ่งที่กำลังจะเกิด เพื่อช่วยข้า

แต่เกราะมือเป็นความรับผิดชอบของข้า เอลรอยพูดถูกตอนอยู่ที่โรงงาน การเอาเกราะนั้นมาคือเรื่องสะเพร่าที่สุดที่ข้าเคยทำ ข้าไม่ควรขโมยมันมา แต่ข้าปล่อยให้ความละโมภและความหวังของข้าเองครอบงำ และข้าจะถูกประณามถ้าปล่อยให้เฮย์เดนซัดใช้ในสิ่งที่โง่งงเหล่านี้

"อย่าไปฟังเขา" ข้าพูด ถลึงตาจ้องเขา

"ข้าขโมยเอง" เขายืนกราน ถลึงตาตอบ

"ลองถามเขาสิว่าได้มาจากที่ไหน" ข้าสั่ง หันไปทางกัปตัน

"พอได้แล้ว" กัปตันตะคอก "คุณตัวนางไว้"

เขาสะบัดข้อมืออย่างรำคาญ แยกทหารผู้คุ้มกันสามนายออกจากกระบวนแถว พวกเขาอย่างสามขุมมาข้างหน้า ไหล่ยกขึ้นแนบหู ชูดาบพร้อม และไฟที่คุกรุ่นอยู่ในตัวข้ามาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเด็กก็ลุกโผล่ขึ้นในที่สุด

ข้าจะไม่ถูกควบคุมตัว ข้าจะไม่ยอมถูกข่มเหง หรือถูกกดขี่ตีฟัน หรือถูกสั่งให้เสียบโดยพวกสารเลวนี้ ไม่ยอมอีกต่อไป

สิ่งที่ข้าทำต่อจากนั้นคือความบ้าล้นๆ ข้าสอดมือลงในร่องเท้า และชักมีดที่เก็บไว้ตรงนั้นออกมา การกระทำนี้ไม่อาจย้อนกลับได้ ไม่มีการหวนคืน ข้าชักอาวุธใส่ทหารผู้คุ้มกันของราชินีผู้ไม่รู้ตาย กล่าวสั้นๆ คือข้าตายแล้ว ร่างกายข้าแค่นี้ไม่รู้

"แหม แหม เราเจอคนใจเด็ดเข้าแล้วละ พรรคพวก" ทหารผู้คุ้มกันทางขวาคำรามเสียงต่ำ

"นั่นสั่งสอนนางหน่อยก็แล้วกัน" ทหารตรงกลางเหยยหยัน

ข้าพเจสดูกับทหารทางซ้าย ทหารผู้เฒ่าเฒ่า ผู้ที่เคลื่อนไหวราวนักล่า
ผู้ที่มีความตายในดวงตา เขาคือผู้ที่ข้าต้องกังวล

เขาปล่อยให้ทหารผู้คุ้มกันปากมากงูโจวมองหน้า ข้าหลบฟันระยิบเขา ใช้ปลายสั้นของกริชปิดป้องดาบเมื่อเขากวาดแกว่งมาทางข้าโดยแรง ทหารตรงกลางสับฟันพุ่งมาข้างหน้า พยายามใช้อาวุธแทงหน้าอกข้า แต่ข้าก้าวไปด้านข้าง หลบเลี่ยงการโจมตีไปได้ นั่นทำให้ข้าอยู่ในวิถีของทหารคนเจียบพอดี และข้าแน่ใจว่าเป็นแผนของเขาตลอด

เขาขยิบตาให้ข้าเห็นหน้ากาก แล้วจากนั้นก็เข้ามา

พวกกบฏที่แม่ของข้าเคยช่วยเหลือก่อนนางจะตายนั้นทำมากกว่าซ่อนตัว
ในห้องใต้หลังคาบ้านเรา พวกเข่าฝักฝืนข้า สอนข้าให้รักขโมย ให้เอาชีวิตรอด
ให้

และตอนนี้นำส้วมกับความเดือดดาลจากนรกมึ่เล็ดเนื้อขึ้นมา

เขากระหน่ำโจมตีด้วยดาบอย่างไทรตรงและรอบคอบ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งคือคำถามที่ข้ามีคำตอบ ข้าเห็นเขาหยุดหงิดยั้งขึ้นขณะโดนข้าบดบองดาบได้เป็นครั้งที่สี่ ใช้เพียงกริซสั้นเบี่ยงการโจมตีหมายชีวิตของเขา

ทหารผู้คุ้มกันตรงกลาง คนที่ร่างเตี้ยที่สุดในบรรดาสามนาย พุ่งเข้าหาข้าพร้อมแผดเสียงทรงพลังด้วยความเดือดดาล ข้าเดินถอย ฝืนเท้าเบา หลบพ้นระยะโจมตีของนักสู้ผู้ช่ำขงนั้นชั่วคราวเพื่อจะได้พลิกกรีซแล้วแทงลงจากด้านบน แหวกฝ่าอากาศ มุมแห่งนี้ทุกทีทุเล แต่เป็นมุมที่ข้าฝึกฝนมาจนนับครั้งไม่ถ้วน เป็นมุมที่ต้องแทงไปมีดลงไปตรงช่องเปิดแคบๆ บนเกราะของทหารผู้คุ้มกัน ช่องเล็กแคบระหว่างเกราะไหล่กับเกราะคอ ตรงที่โลหะแท่งบางจะปะทะเส้นเลือดใหญ่ ข้าไม่เคยต้องใช้ท่ายี้นในชีวิตจริงมาก่อน ข้าทำไปโดยไม่ได้อคิด ข้าไม่แม้แต่หยุดเพื่อพิจารณาเลือดสีแดงสดที่พุ่งเป็นสายออกจากคอกทหารผู้คุ้มกันขณะเขาทรุดลง

คลิกเข้าพลาตูกมคอ

ไม่มีความรู้สึกผิด

ไม่มีความเมตตา

ไม่มีเวลา

ข้าคว้าดาบของทหารนายนั้นและปล่อยให้เขาตายบนพื้นทราย

ทหารคนเจี๊ยบหรีดามองข้า รวากับกำลังประเมินสถานการณ์ใหม่ ทหาร
อีกนายไม่ฉลาดเท่า เขาร้องโหยหวน ความโกรธครอบงำขณะเขาวิ่งมาทางข้า
ทั้งหน้ากากออก เผยให้เห็นปากที่เต็มไปด้วยฟันแตกหัก "นั่งโง่เอ๊ย! เจ้าจะต้อง
ชดใช้—" ข้าหมุนตัวกับที่ พุ่งถอย แล้ววัดดาบ มันหนักกว่าดาบไม้สำหรับซ้อม
ที่ข้าใช้ฝึก แต่ข้าคุ้นชินกับความยาว ข้ารู้แน่ชัดว่าปลายเหล็กแหลมคมจะปะทะ
ผิวของเขาตรงไหน ได้ซื้อมือขวา ข้ากะเวลาได้สมบูรณ์แบบ แค่นิ้วมือที่ถือดาบ
เพียงเล็กน้อย ข้าฟันลง แล้วมือทหารซึ่งยังกุมดาบของเขาอยู่ก็กระแทกพื้นทราย
เสียงดังดับหนักๆ

"มือข้า! นาง...นางตัด...มือข้า!"

"ต่อไปก็หัวัดซบของเจ้า" ข้าเคียดพล่าน

โทสะอบสายตาข้าแดงฉาน

พวกมันฆ่าแม่ข้า

เพื่อนๆ ข้า

ครอบครัวทั้งหมดของเอลรอย

พวกมันทำให้คนหลายพันต้องตาย และตอนนี้กำลังคุกคามเฮย์เดน โทสะ
ทั้งหมดที่กักเก็บไว้ในอกข้าพุ่งออกมาเป็นกระแสน้ำเชี่ยวกรากไม่อาจหยุดยั้ง
ข้าย่างสามขุมไปทางทหารผู้คุ้มกันนั้น มือข้างหนึ่งถือกริช อีกข้างถือดาบ พร้อม
จะจบชีวิตน่าสังเวชของเขา...แต่กลับได้เผชิญหน้ากับทหารคนเจี๊ยบแทน

อีกครั้ง เขาไม่พูดอะไร แต่ความสนุกสนานรื่นรมย์เป็นประกายระยิบใน
ดวงตา เขาสำส่อนชั่วๆ ความหมายชัดเจนแจ่มแจ้ง ถ้าเจ้าจะสู้กับพวกเรา
สักคน ก็จงสู้กับข้า

เสียงเหล็กกระทบกันดังกึกก้องในอากาศ เขาคือพายุหมุน เคลื่อนไหว

อ่อนช้อยและสง่างาม ทุกครั้งที่ใบดาบของเขากวัดแกว่งมาทางศีรษะข้า ข้า
คาดว่าโลกจะกลายเป็นสีดำ แต่ไม่รู้ทำไมจึงไม่เป็น ไม่รู้ทำไม แต่ข้ามักยกดาบ
ที่ยึดมานั้นขึ้นทันเวลา ไม่รู้ทำไม แต่ข้าต้านทานไว้ได้ตลอด

และเมื่อเขาชักจะสบายใจ เมื่อนักล่าผู้นี้คิดว่าเขาอ่านความสามารถของข้า
ในฐานะนักสู้ออกแล้ว...ข้าก็เลิกยังมี

ดาเขาเบิกกว้างเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อข้าพ้อนทำยืนและกวัดแกว่งดาบ
ขึ้นป้องกันใบหน้า วินาทีที่ข้าแยกเขี้ยวและโจมตีใส่เขา

เมื่อนั้นเขาพูด ในที่สุด เพียงคำเดียว "ฉิบหาย"

เขาไม่ถอยแม้เพียงคืบเดียว เขายืนตำแหน่งไว้ แต่เขารู้ว่านี่ต้องไม่ใช่
การต่อสู้แบบที่เขาคิดว่าจะเป็น อาวุธของเราปะทะกัน คมต่อคม และเราพยายาม
สุดฝีมือ ต่างก็รู้ว่าจะต้องเสียอะไรหากพ่ายแพ้ในการต่อสู้

เขาเก่ง เก่งมาก เท่าข้าเคยทราบกระเด็นเมื่อหมุนตัว ขยับอยู่ตลอดเพื่อ
ให้แน่ใจว่าเขาฝ่าการป้องกันเข้ามาไม่ได้

เขาพุ่งตัว พยายามโจมตีซ้ำอีกรอบซ้ำ แต่ข้ากระแทกด้ามกริชลงใส่ปลายแขน
เขา ทุบกระดูกแตก ไส้สารเหลวไม่แม้แต่จะสะดุ้งสะเทือน เขาใช้มืออีกข้างถือ
ด้ามดาบและกระหน่ำฟันดาบใส่จนทำเอาข้าแทบทรุดลงคุกเข่า ความเจ็บปวด
แผ่วไปทั่วอกเมื่อเขาเงื่อนกระดูกไปปลาร้าข้า

ข้าเห็นรอยยิ้มที่หางตาเขา เขาคิดว่าข้าเสร็จเขาแล้ว และข้าก็เกือบเสร็จ
จริงๆ ดาบของเขาฟันแหวกอากาศ โจมตีทางหลังมือทำเอาข้าเสียหลัก แต่ข้า
ฝึกมาเพื่อสิ่งนี้ ข้าไม่ใช่คนเดียวที่คิดได้เร็ว แน่نونว่าไม่ใช่คนเดียวที่ขยับได้เร็ว
เช่นกัน

ข้าทั้งตัวลงและหมุนตัวถลึง พร้อมตัวดัดมันขึ้นด้านบน ใบมีดปะทะเป้า
และเป็นอันจบ เพียงเท่านั้น

ตอนแรกเขาไม่ได้สังเกต เขาหมุนตัว หันมาเผชิญกับข้าอีก เมื่อพยายาม
ก้าวมาข้างหน้าและขาทรุดฮวบลงนั่นเอง เขาจึงตระหนักว่ามีบางอย่างผิดปกติ

ข้าคิดจะทิ้งกรีซให้ปากคาซาเขาไว้อย่างนั้น แบบนั้นเขาจะมีเวลาประมวลความตายอีกสักสองสามอึดใจ แต่สุดท้ายแล้วรอยแผลลึกที่ข้ากรีดลงบนต้นขาจะเมตตากว่า เร็วกว่า เลือดสีแดงเข้มราวทับทิมพุ่งออกจากบาดแผลระลอกใหญ่ไหลลงตามขา เขาเหลือบลงมองภาพนั้น พ่นลมหายใจด้วยความประหลาดใจ แล้วล้มหน้าคว่ำลงบนพื้นทราย ลื่นซีฟ

หน้าอกข้ากระเพื่อมขึ้นลง ข้าพยายามหายใจ พยายามข่มเสียงอื้ออึงคลุ้มคลั่งในหูให้เงียบ ข้า—

"นั่งเดี๋ยง" เสียงเย็นชากล่าวขึ้นเรียบๆ กับตันที่สั่งให้ทหารคุมตัวข้านั่นเอง เขาหันจากเฮย์เดนมาสนใจข้าเต็มที่ "ยอมรับนะ ข้าเคยคิดว่าเจ้าไม่น่าจะเก่งพอเอาเกราะมือมาจากทหารผู้คุ้มกันได้ ตอนนั้นข้าเห็นแล้วว่าตัวเองคิดผิด"

ภาพถนนกลับมาชัดเจน กระบวนแถวทหารผู้คุ้มกัน ทุกนายถลึงตาจ้องข้า ดาบยกขึ้น และเฮย์เดน น้องชายข้า น้ำตาไหลลงอาบแก้มขณะที่เขากำลังมองข้าตลึงนัยกับสิ่งที่ข้าเพิ่งทำลงไป

"แอริส หนี!" เขากระซิบซู่ "ไปสิ!"

แต่กับตันหัวเราะ "สายลมทั้งสี่รวมกันก็ไม่อาจพัดพานางออกห่างจากเงื้อมมือข้าได้ไกลพอแล้วละ เจ้าหนู นางเพิ่งฆ่าทหารผู้คุ้มกันสองนายของราชินี และทำอีกนายหนึ่งพิการ โทษตายของนางถูกพิพากษาแล้ว"

"ไม่! หยุดนะ! จับข้าสิ! ข้าคือคนที่ขโมย—" เฮย์เดนรีบก้าวออกมาขวางหน้า พยายามขวางทางกับตัน แต่ชายผู้นั้นผลักเขาล้มลงบนทรายแรงๆ

"ไม่ว่าจะดีหรือร้าย นางก็เพิ่งช่วยชีวิตเจ้า ไ้อ้สวะ อย่าเอาชีวิตมาทิ้งด้วยการลงมือกับทหารผู้คุ้มกันอีกคนสิ"

กระบวนแถวออกเดินมาทางข้า และข้าเห็นว่ากับตันพูดถูก คราวนี้ข้าวิ่งหนีไม่พ้นแล้ว พวกเขาจะจับตัวข้า พวกเขาจะฆ่าข้าสำหรับสิ่งที่ทำลงไป แต่ยังมีโอกาสสำหรับน้องชายข้า "ไม่เป็นไรนะ เฮย์เดน" ข้าร้องบอกเขา "ไปหาตาแก่ซะ เขาจะให้เจ้าอยู่ด้วยแล้วตอนนี้ ไปสิ ไป ข้าจะกลับมากินอาหารเย็น"

ข้าสัญญา" โกหกกันหน้าด้านๆ แต่ความหวังลมๆ แล้งๆ ที่ทำให้เขาได้ก็ยิ่งดีกว่าไม่มีอะไรเลย ข้าต้องทำให้เขาเชื่อว่าเรื่องทั้งหมดนี้อาจสงบไปเอง ถ้าเขาไม่เชื่อ เขาจะไม่วันทำตามที่ข้าบอก เขาจะตามเราไปตลอดทางจนถึงประตู พลังแผดร้องและตะโกนและสั่งให้ปล่อยตัวข้า "ได้ยินข้าไหม ไปหาตาแก่ เฮย์เดน ล้ำคัณนะ ไปหาเขา เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เขาจำเป็นต้องรู้"

โบหน้าเฮย์เดนประอะคราบน้ำตาเป็นทาง "ข้าจะไม่ทิ้งเจ้า"

"ทำตามที่ข้าสั่งสักครั้งหนึ่งในชีวิตไม่ได้หรือยัง! ไปสิโว้ย! ข้าไม่ต้องการให้เจ้าช่วย ข้าไม่อยากให้เจ้าตามข้าไป พุ่มพวยเหมือนเด็กเสียคนที่ต้องให้คอยจับมือตลอดเวลา" โหดร้าย แต่บางครั้งคำพูดโหดร้ายของเราก็คือบรรลุดุจดประสงค์ที่เมตตาที่สุด

ความโกรธถูกรวบในดวงตาเฮย์เดน อย่างที่ข้าหวังไว้ เขาขบกราม แขนตก ห้อยลงข้างตัว กระเป่าของข้าถูกทิ้งลงพื้นทราย "ข้าไม่เคยรู้เลยว่าข้าเป็นภาระขนาดนั้น" เขากะซิบ

"เจ้าเป็น เฮย์เดน ตลอดชีวิตนับดซบของเจ้า เจ้าเป็นแค่นั้นละ ที่นี้ก็เลิกยุ่งกับข้าเสียที ไม่ต้องตามมา ไม่ต้องไปตามหาข้า *ไปให้พ้น!*"

สภา

สมัยยังเด็กข้าเคยฝันจะไปเยี่ยมเยียนพระราชวัง ข้านึกภาพว่าตัวเองได้รับเลือกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มีคนหยุดข้าบนถนนและบอกว่าราชินีมาตราสังเกตเห็นข้า หนูช่างถนนธรรมดาๆ จากหอสาม และตัดสินใจว่าพระนางต้องการให้ข้าเป็นนางกำนัล ข้าจะมีชุดสวยงามให้สวมและประดับดอกไม้แปลกถิ่นบนผม และข้าจะมีน้ำหอมเป็นร้อยๆ ขวดให้เลือก ข้าจะร่วมโต๊ะเสวยกับราชินีทุกวัน พ่อครัวใหญ่จากทางเหนือจะปรุงอาหารรสเลิศให้เรา จากนั้นจะพูนล้นไปด้วยของกินชวนน้ำลายสอ เราจะไม่กินอะไรซ้ำเลยสักครั้ง ข้าจะดื่มเฉพาะไวน์ที่ดีที่สุดจากคลังของมาตรา เพราะว่าข้าจะเป็นคนโปรดของราชินี แน่ละ และพระนางจะต้องการแต่สิ่งสวยงามที่สุดและดีที่สุดเท่านั้นสำหรับนางกำนัลคนโปรด

เมื่อข้าโตขึ้น ฝันกลางวันก็พัฒนาไป ข้ายังคงได้รับเลือกเป็นนางกำนัลของมาตรา แต่ข้าใส่ใจเรื่องเสื้อผ้ากับอาหารน้อยลง ข้าต้องการตำแหน่งนั้น จำเป็น ต้องได้เป็นคนโปรดของมาตรา แต่ไม่ใช่เพื่อให้ข้าได้พ้นจากความยากจนไปเป็นสัตว์เลี้ยงตัวใหม่ กว่าที่จะถึงตอนนั้นข้าก็ทรมานมานานเกินไป รู้จักความ

อยู่ดีธรรมมามากเกินพอ เห็นการกระทำรุนแรงทั้งหลายซึ่งทำให้ความไร้เดียงสาของข้าถูกขจัดไปหมด ข้าจำเป็นต้องได้รับเลือกโดยราชินีเพื่อจะได้เข้าใกล้นางมากพอจนลงมือส่วได้ ข้านี้กวาดภาพวิธีที่จะใช้ฆ่าทุกคืนยามหลับตา ตอนที่แม่อุกสังหารบนถนนและทิ้งให้เน่าเปื่อย ภาพฝันเหล่านั้นคือสิ่งเดียวที่ทำให้ข้ายังสติดีอยู่

ข้าวางแผนนับล้านวิธีเพื่อให้ตัวเองได้เข้าเฝ้าผู้ทรงพรหมจรรย์ตลอดกาล แม่หญิงแห่งซิลวาเรน ราชินีเบื้องบนผู้เป็นที่เคารพสูงสุด ตั้งแต่สมัครทำงานในครัว เรียนการแสดงในคณะละครเร่ที่เข้าเมืองช่วงอีเวนลอร์ด ไปจนถึงได้กำแพงและลักลอบเข้าพระราชวัง ข้าวางแผนความเป็นไปได้และสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกรายละเอียดและตัดสินใจงานนี้อาจทำได้ และจะทำได้ โดยข้า

ข้าไม่เคยนึกว่าตัวเองจะอยู่ในที่คุมขังของเขตพระราชวังในสถานการณ์เหล่านี้ เมื่อถูกมัดแนลโซ่หลัง ซีโครงฟกช้ำและร้าว แลนมมีรอยขีดส่วแบ่งบานราวดอกไม้แห่งความตายใต้ตาขวา ข้าไม่ควรจะยืนหอบอยู่ในกล่องเล็กจิ๋วไม่มีหน้าต่าง เหงื่อไหลเป็นสายลงตามหลังต่อเนื่องนานหกชั่วโมง แผนการไม่ได้เป็นแบบนี้แน่นอน

กัปตันแฮร์รอน (ข้ารู้มาว่านี่เป็นชื่อไอ้สารเลวนั่น) โยนข้าใส่ห้องขังเล็กจิ๋วอย่างไม่มีพิธีรีตองเพื่อรอราชินี และข้าเดินกลับไปกลับมาตามแนวห้องขังกว้างหกฟุตนี้มาตั้งแต่เนิ่น นับนาที่ที่ผ่านไปจนกระทั่งกลายเป็นชั่วโมง ตอนนี้ข้านับแค่เพื่อให้ได้นับ เพื่อจะได้กั้นความคิดดำมืดที่โหมตีข้าตั้งแต่มาถึงเท่านั้น ข้าจะไม่เป็นประโยชน์ต่อใครทั้งสิ้นถ้าปล่อยให้ความกลัวหยั่งรากและความตื่นตระหนกเกาะกุม

ระงังของเมืองกำลังดังเป็นสัญญาณว่าหมดวันตอนกัปตันแฮร์รอนกลับมารับตัวข้าในที่สุด ปากข้ารู้สึกเหมือนเต็มไปด้วยทราย และข้าแทบเพ้อคลั่งเพราะความร้อน แต่ข้ายึดหลังตรงไว้และเชิดคางเมื่อเขาเข้ามาในห้องขัง เกราะงดงามเป็นประกายของเขาหายไปแล้ว แทนที่ด้วยเกราะอกทำจากหนังลงน้ำมันอย่างดี แต่ดาบอันตรายพันด้ามด้วยผ้ายังคงอยู่ที่สะโพกเขา ดาบสั้นอยู่ในฝักตรงสะโพก

อีกข้าง เขายืนพินิจด้วยท่วงท่าสบายๆ สอดนิ้วโป้งในเข็มขัด และมองข้าขึ้นลง ดูเขาจะไม่ประทับใจกับภาพที่เห็น "เข้าไปเรียนการต่อสู้แบบนั้นมาจากไหน" เขาถาม

"แขวนคอข้าให้เสร็จๆ ไปซะทีเถอะ" ข้าตะคอก "ถ้าไม่รีบทำซะ เจ้าจะพลาดโอกาส"

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "เป็นข้าจะไม่พยายามหนีให้ลำบากหรอก"

ข้ากลอกตา "ข้าหมายความว่าอยู่ในนี้ข้าเกือบจะตายแล้ว"

กัปตันแสร้งถอนหัวเราะไร้ความเบิกบาน "ขอภัยด้วยที่ข้า ไม่ต้องกังวลนะ ราชนีมีวิธีให้ความบันเทิงแก่แขกหรือของพระนางเยอะเยอะ พระนางแค่มิ่เรื่อง ต้องทำ และพระนางอยากให้แน่ใจว่าจะใส่ใจเจ้าได้เต็มที่"

"ไอ้โฮ ข้านี้โชคดียัง รู้สึกเป็นเกียรตินะ"

กัปตันเฝ้มปาก พยักหน้า "เจ้าควรรู้สึก รู้ไหมทุกวันนี้มีคนที่ราชนีมาดราลดตัวมาพบด้วยตัวเอง"

"ไม่เยอะละมัง ข้านี้ภาพไม่ออกว่านางมีสหายเยอะขนาดนั้น"

แสร้งไอ้หัวแก้วหัวแหวนมือลูหัวด้ามดาบ "ทั้งสิ้นคมๆ ไว้ตรงประตูชะตอนเราออกจากห้องซึ่งนี้ มันจะไม่ใช่ประโยชน์ต่อเจ้าเท่าไรในที่ที่ข้าพาเจ้าไป"

"เจ้าอาจประหลาดใจก็ได้นะ กัปตัน คนส่วนใหญ่คิดว่าข้าดลกทีเดียวละ"

"อารมณ์ขันของมาดรามีตเหม่นกว่าที่เจ้าคุ้นเคยนิดหน่อย แชริส เฟน เจ้าไม่อยากจะยุพระนางให้ใช้เจ้าเพื่อความสนุกสนานหรอก แต่อย่างไรก็เถอะ ทำตามใจเจ้าแล้วกัน นี่คือโมงยามสุดท้ายของเจ้าในนครสีเงิน" เขายักไหล่ "พร้อมจะพบราชนีของเจ้าหรือยังล่ะ"

"พร้อมเท่าที่จะพร้อมได้" โลงอกที่ได้ยินว่าเสียงข้าไม่สั่น ข้างในตัวข้า บั่นป่วนสั่นเทิ้มตอนแสร้งถอนจับแขนแล้วพาผ่านชั้นล่างๆ ของพระราชวังไป ข้าหายใจเข้าทางจมูกและหายใจออกทางปาก อากาศที่เข้าและออกสม่่าเสมอและ ลากยาว แต่เทคนิคสงบอารมณ์ตามปกติไม่ช่วยข่มเส้นประสาทข้าแต่อย่างใด

ยี่สิบสี่ปี

คือเวลาทั้งหมดที่ข้าได้รับในชีวิตต้องสาปนี้

แม้จะเห็นแล้วว่าทั้งหมดนั้นยากลำบาก ทุกข์ระทม ร้อน และน่าคับข้องใจขนาดไหน แต่น่าแปลกที่ข้ายังหวังให้มีเวลามากขึ้น

เราเดินขึ้นบันไดไร้ที่สิ้นสุด แอร์รอนคอยผลักหลังเอาจึงเมื่อข้าชวนเซหรือสะดุดขึ้นบันได เมื่อเราอยู่เหนือพื้นดินแล้ว พระราชวังก็แผ่กว้างออกไปเบื้องหน้า มีทั้งเพดานโค้ง เวิ้งซุ่มประดุ และภาพวาดที่เหมือนจริงจนชวนอึดอัด เป็นภาพชายหญิงหน้าตาบูดบึ้งที่ข้าคิดเอาเองว่าคือบรรพบุรุษของมาดรา ข้าไม่เคยเห็นอะไรโอะอาเช่นนี้มาก่อน แต่หัวข้าหมุน จุดสีดำเด่นไปมาในตา และข้าไม่อาจรวบรวมพลังงานเพื่อขึ้นชมอะไรได้เลย แคมข้ากำลังถูกพาเดินไปสู่ความตาย แปลกดีที่ความตายซึ่งกำลังจะมาถึงอาจปล้นเอาความปรารถนาที่จะขึ้นชมจากตรงหน้าไปจากหญิงสาวนางหนึ่งได้

เราดูจะเดินทางไปในพระราชวังนานตลอดกาล แต่ความจริงแล้วข้าเดินเข้าจนแอร์รอนขูสามครั้งด้วยกันว่าจะจับข้าขึ้นพาดบ่าแล้วแบกไป เมื่อข้าชวนเซโง่งงทางเดินมหึมาหมุนรอบตัวเป็นแสงและสีสันทันพรำมัว แอร์รอนก็กระชากข้าแรงๆ ให้อยืนขึ้น แต่แล้วก็ทำข้าประหลาดใจด้วยการผลักกระตักน้ำใส่ท้องข้า

ข้ารับมา เปิดปากกระตักเร็วเท่าที่นิ้วมือสั่นเทาจะทำได้ "ข้าตะลึงนะนี่ เสียหน้าให้คนตายหรือ"

"เจ้าพุดถูก เอาคืนมา" เขาคำรามด่า

แต่ข้าดื่มไปก่อนแล้ว ข้ากระหายน้ำมาก ร่างกายขาดน้ำมาก จนน้ำนั้นรู้สึกเหมือนไฟเหลวเมื่อกลืนลงไป แต่ข้าไม่แยแสความแสบแสบนั้น ข้ากลืน กลืน กลืน หอบถี่ทางจมูกขณะพยายามหายใจระหว่างดื่ม

"เออะ เออะ พอได้แล้ว เดียวก็จมน้ำตายหรอก" แอร์รอนเตือน เมื่อข้าไม่คืนกระตัก เขาพยายามแย่งมันไปจากมือข้า แต่ข้าก็วางถอยให้พ้นเขา "เจ้าจืดจืดจนหมด" เขาก่น

ความเห็นนั้นคือสิ่งที่ทำให้ข้าลดกระตักลงในที่สุด "อ้อ ขอเดานะ ทีนี้ เจ้าจะต้องลำบากเดินไปก๊อกที่ไหนสักแห่งเพื่อเติมน้ำละสิใช้ไหม แอร์รอน ข้าปวดใจแทนเจ้า บอกหน่อยซิ เจ้าเคยต้องพยายามเอาชีวิตรอดด้วยบันส่วนน้ำที่มาตรากอกให้ไหม"

"ส่วนแบ่งน้ำของราชินีมาตรานั้นยิ่งกว่าใจกว้าง --"

"ข้าไม่ได้พูดถึงในคุ่มล้อหรือหอส่วนในหุรหุราที่ไหนสักแห่ง เจ้ารู้บ้างไหมว่านางให้เรารดน้ำวันละเท่าไร ในหอสามนะ"

"ข้าแน่ใจว่าเพียงพอ --"

"หกออนซ์" ข้าดันกระตักน้ำใส่ท้องเขาแรงจนลมหายใจพลุ่งออกจากตัวเขาเสียงดัง "อึก" "หกออนซ์" และน้ำของพวกเราไม่ได้มาจากก๊อก มันมาจากอ่างเก็บน้ำที่ล้นมาจากน้ำของพวกเจ้า เจ้าเข้าใจไหมว่าหมายความว่าอย่างไร"

"มีกระบวนการกรอง --"

"มีตะแกรง" ข้าคำราม "ดักของแข็ง"

สีหน้าแอร์รอนยังคงเรียบเฉย แต่ข้าคิดว่ามองเห็นบางอย่างที่คล้ายแววขยะแขยงแวบหนึ่งในดวงตาเขา เขายึดไหล่แล้วส่ายศีรษะ คล้องสายกระตักพาดอก "ถ้าที่ปรึกษาของราชินีคิดว่าระบบนั้นใช้ได้สำหรับหอสาม ข้าก็แน่ใจว่าใช้ได้ และดูเจ้าสิ ข้าว่าเจ้าดูสุขภาพดีทีเดียวละ"

คำสารภาพอยู่ตรงนั้น ที่ปลายลิ้นข้า "ถ้าเจ้าว่าข้าดูสุขภาพดี ก็เป็นเพราะข้าขโมยน้ำจากอ่างเก็บน้ำในคุ่มล้อมาทั้งชีวิตนะสิ"

ข้าขังถ้อยคำเหล่านั้นไว้หลังฟัน ข้าจับหายใจอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเรื่องขโมยน้ำเข้าไปในข้อหาอีก และยังมีเฮย์เดนกับเอลรอยที่ต้องนึกถึง พวกเขา ยังจำเป็นต้องลักน้ำมาเพื่อเอาชีวิตรอด และพวกเขาจะทำได้ถ้าทหารผู้คุ้มกันเกิดสงสัยแม้สักวินาทีเดียวว่ามีอาชญากรรมแบบนั้นอยู่ในสารบบ

แอร์รอนผลักข้าไปข้างหน้าอีกครั้ง แต่คราวนี้เมื่อข้าเดิน พื้นหินมันคงขื่นเล็กน้อยภายใต้รองเท้า "พวกเจ้าเดินไปทั่วโดยมีถุงกันโรคระบาดห้อยเข็มขัด"

ข้าพุด "เจ้าบอกว่าหอของเราลงกลอนแน่นหนาเพราะเราถูกกักโรค เจ้าบอกว่าเราเจ็บป่วย ว่าเรามีโรคติดต่อ แต่เราไม่ได้เป็นหรอกนะ กับตัน เราถูกวางยาพิษซ้ำๆอย่างเป็นระบบเพราะเราไม่สำคัญ เพราะเราตั้งคำถาม เพราะเราบอกว่าไม่เพราะมาดราเห็นเราเป็นภาระของเมือง นางให้เรากินน้ำสกปรกโสโครก เพราะอย่างนั้นเราถึงตายกันเป็นเบือ ระหว่างนั้นเจ้ากับคนของเจ้าหมุนก๊อก แล้วน้ำสะอาดสดชื่นก็ไหลใส่กระตัก ไม่มีใครยื่นเฝ้าเจ้า คอยมองข้ามไหล่เจ้า ทบตีเจ้า และบอกเจ้าว่าพอแล้ว เจ้าเคยถามตัวเองไหมว่าทำไม--"

"ข้าไม่ได้ถูกจ้างมาให้ถามอะไรทั้งนั้น" แอร์รอนพุดแทรกเสียงหัวน

"แน่นอนอยู่แล้ว อย่างที่ข้าว่านั่นละ ใครตั้งคำถามก็จะถูกส่งไปหอสามไม่ใช่ไรคร้ายหรือที่ติดต่อกันในหอซ้ำ กับตัน *ความเห็นต่าง*ต่างหากละ อนาธิปไตยกับแนวคิดกบฏแพร่ลูกหลานเหมือนไฟป่า และเจ้าทำอะไรกับไฟนั้นรี เจ้ากันมันนะสิ ก็มันไว้หลังกำแพง ไม่ให้มันมีที่ไปจนกว่ามันจะเผาไหม้จนมอดดับไปเองและตายเงียบๆ นั่นละที่มาดราทำกับคนของข้า เว้นแต่ว่าไฟนี้ไม่ได้ไหม้ดับไปเองอย่างที่น่าหวังไว้ เราถูกลดระดับลงเป็นแค่เก้าอี้ที่อยู่ ไซ้ แต่ถ่านข้างใต้ซี่เก้าอี้ของหอซ่ายร้อนพอเผาไหม้ได้ เจ้ารู้จักงานโลหะบ้างไหม กับตัน ข้ารู้ ภายใต้อาณัติที่แสนที่แสนนั้นแหละที่อาวุธแหลมคมที่สุดและอันตรายที่สุดถูกหลอมขึ้น และเราอันตรายนะ กับตัน นางเปลี่ยนเราทั้งหมดให้เป็นอาวุธ เพราะอย่างนั้นนางถึงไม่ทนให้คนของข้าได้มีชีวิต"

แอร์รอนเงยบไปนาน จากนั้นเขาพุดว่า "เดินไปซะ"

อากาศเด่นระริกด้วยความร้อนตอนเราข้ามลานฝ่ายใน ข้าระบายลมหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อเราเข้าสู่อาคารอีกครั้งผ่านทางซุ้มประตูโค้งของเชิงเนิน ดีใจที่ได้กลับเข้าไปอยู่ได้ร่มเงา แอร์รอนไม่ยอมพุดอะไรอีกขณะพาข้าไปยังจุดหมาย

เราผ่านวังและโถงทางเดินไม่มีที่สิ้นสุด แต่เขาเอาด้ามดาบด้านหลังข้าไม่เลิก จนกระทั่งเราไปถึงประตูไม้สูงสี่ชั้น สูงกว่าข้าสามเท่าและกว้างกว่าอย่างน้อยแปดเท่า กัปตันหยิบกุญแจเหล็กขึ้นสนิมหนักๆ ออกจากกระเป๋าแล้วสอดเข้าไปในรูกุญแจ

ทำไมห้องในป้อมปราการของมาตราเองถึงต้องมีประตูมหึมาขนาดนี้ และทำไมถึงต้องลงกลอนไว้ ข้าอยากรู้แต่ไม่ได้ถาม แฮร์รอนไม่น่าจะตอบข้า และถึงอย่างไรอีกไม่ช้าข้าก็จะได้รู้เอง ข้าน่าจะถูกนำตัวไปให้แมวนรกฝูงหนึ่งกิน ความรู้สึกเสียวลาบซวนอึดอัดที่มั่งพลาญหูเมื่อแฮร์รอนผลักข้าผ่านประตูไป อากาศในห้องเพดานโค้งใหญ่โตหลังประตูนั้นไม่ได้เย็นกว่าที่ไหนในพระราชวังเลย แต่มันมีลักษณะประหลาดบางอย่าง รวกับหนาแน่นกว่าปกติและไม่ถูกรบกวนมานานมาก เท่าที่รู้สึกราวกำลังเดินฝ่าทรายที่ขยับย้ายขณะข้ามุ่งหน้าไปในความมืด สู้คบเพลิงซึ่งลูกโหลงอยู่เดี่ยวดายบนผนัง

เสาหินทรายมหึมาตั้งเรียงรายทั่วพื้นที่โถงนี้ อย่างน้อยสามสิบต้น ค้ำเพดานสูงที่มีครีบบนเบ้องบน เสียงฝีเท้าของเราดังสะท้อนไปทั่วห้อง ตอนนี แฮร์รอนจับไหล่ข้านำทาง ข้าคิดว่าห้องนี้คงจะว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง แต่เมื่อเข้าใกล้ ประตูไฟพระริทไหวที่ทอดเงาไปตามผนังมากขึ้น ข้าก็เห็นว่ามีชั้นบันไดหินขึ้นไปสู่แท่นยกสูงฝุ่นเชรอะ

บางอย่างยาวและแคบยื่นออกมาจากแท่นนั้น มองไกลๆ ดูเหมือนคันโยกอะไรสักอย่าง ข้าไม่อาจจะสาบสูญจากมันได้ ความสนใจของข้าดูจะถูกรูปร่างเป็นเงาตะคุ่มนั้นยึดจับไว้ และไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน ข้าก็ไม่อาจเบนสายตาออกห่าง ยิ่งเราเข้าไปใกล้ขึ้น ข้าก็ยิ่งจดจ่อ รวกับว่าแท่นกำลังดึงดูดข้าเข้าไปหา เรียกข้าไปข้างหน้า...

"เป็นข้าจะไม่ทำหรอคะ" แฮร์รอนดึงข้าออกห่างจากแท่น กลับไปยังคบเพลิงลูกโซน ข้าไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลี่ยนเส้นทางและกำลังมุ่งตรงไปยังบันไดหิน ข้าเผลอตัวไปชั่วขณะหนึ่ง แต่เสียงเบาด้าของกัปตันทำให้ความเป็นจริงกลับมา

ชัดเจนโดยพลัน

จู่ๆ ข้าก็รู้สึกค่อนข้างคลื่นเหียน น้ำที่ดื่มจนเกลี้ยงกระติกของแฮร์รอน บั่นป่วนในท้องข้า น้ำลายหลังน้ำอืดอัด แต่ข้าก็ล้าลื่นความรู้สึกนั้นลงไป หมายถึงจะไม่ให้เจ้าสารเลวนี้อัดพ้อใจที่รู้ว่าเขาพูดถูกตอนบอกข้าไม่ให้ดื่มน้ำเรวีนัก "ที่นั่นคือที่ไหน" ข้ากระซิบ

"มันเคยเป็นห้องโถงกระจก" กับต้นตอบ "แต่นั่นก็นานมาแล้ว อยู่หนึ่งๆ เถอะ และอย่าคิดจะพยายามหนี ที่นี้มีทหารผู้คุ้มกันอยู่เต็มไปหมด ตอนนี้เจ้าออกประตูไปไหนได้ไม่เกินห้าฟุตหรอก" เขาก้าวมาข้างหลังข้าและจับข้อมือข้ามัดไว้แน่นด้วยมือหยาบกร้าน "นั่นละ *อัยว้าย*" เขาหยิบคบเพลิงมาจากผนังและมองข้าด้วยสายตาเข้มงวด ซีกหน้าหยิ่งทะนงของเขาครั้งหนึ่งตกอยู่ในความมืดจากเปลวไฟ

จากนั้นเขาจุดคบเพลิงอื่นตามผนัง ไม่ข้าก็มีคบเพลิงอย่างน้อยสิบอัน สาดวงแสงสีทองที่เผยให้เห็นใบหน้าบูดบึ้งของทวยเทพผู้ถูกลืมเป็นลวดลายแกะสลักบนผนังหิน ในบรรดานั้นมีเพียงสององค์ที่ข้ารู้จัก คือบาเลียมกับมินดวงอาทิตย์แห่งซิลวาเรนปรากฏเป็นรูปร่างทางกายภาพ พี่สาวน้องสาวฝาแฝดรูปลักษณะเหมือนกัน งดงามและโหดเหี้ยม พี่น้องจอมมองข้าอย่างไม่รู้สึกรู้สาตามแบบผู้สูงศักดิ์ขณะแฮร์รอนจุดคบไฟจนเสร็จ แม้จะมีคบเพลิงจุดเพิ่มแล้วห้องโถงนี้ก็กว้างขวางเสียจนความมิดยังคงลามเลียผนังและคืบคลานไปตามงานหินแกะสลักราวกับกำลังทดสอบขอบเขตของแสง พยายามผลักดันมันกลับไป

ข้าพยายามสุดกำลังไม่ให้ตัวเองมองขึ้นบนใด แท่นนั้น หรือคันทวยก ข้ามองตามเค้าร่างพรำมัวไร้ขอบของแฮร์รอนขณะเขากลับมา แต่ถึงอย่างนั้นสายตาข้าก็คอยจะล่องลอย ถูกดึงกลับไปทีบนใด

ความเจ็บสั่นในหูข้า เป็นความรู้สึกขยาดน่าขนลุก เหมือนช่วงเวลาหลังเสียงกรีดร้อง เมื่อเสียงเลวร้ายนั้นแหวกอากาศเป็นสองซีก และชั่วเสี้ยววินาทีให้หลัง ความทรงจำเกี่ยวกับเสียงก็ยังอ้อยอิ่งอยู่ มุ่งมั่นให้ยังคงมีคนได้ยิน ข้ารู้สึก

ว่าตัวเองเกร็ง พยายามฟังสุดความสามารถ เงี่ยหูหาเสียงที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

แฮร์รอนยืนอยู่เบื้องหน้าข้า ผมสีน้ำตาลเข้มของเขাপนแถบสีทองแดง ภายได้แสงคบเพลิง เข้าปากจะพูด และ —

"ข้าได้ยินข่าวลือ" เสียงเยือกเย็นกล่าวขึ้น มันลุ่มลึกและทุ้มต่ำ แต่ไม่อาจ ปฏิเสธได้ว่าเป็นเสียงผู้หญิง ข้าสะดุ้ง มองไปรอบๆ หาที่มา ข้าไม่ได้ยินเสียงประตู เปิดอีกครั้ง และไม่มีเสียงฝีเท้ากระทบพื้นดังสะท้อน กระนั้นก็มีคนอื่นในโถงนี้ กับเราด้วย ราชนีมาดราปรากฏตัวจากความมืดราวกับร่างทำจากสิ่งนั้น คนพูด กันว่าพระนางสาว สวย งามสง่าเมื่อได้เห็น ข้าเคยเห็นนางจากไกลๆ แต่ไม่เคย ใกล้ขนาดนี้ ยากจะเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดใครสักคนที่ปกครองมาเนิ่นนานจึงยังมีบุคลิกเช่นนี้

ผิวนางขาวผ่องไร้ตำหนิ แก้มมีเลือดฝาดอมชมพู ผมเป็นสีทองอร่าม หนา และถักเป็นปมสลัซับซ้อน ดวงตาสีฟ้าสดใสจับใจและฉลาดเฉลียวมองข้า เมื่อเข้ามาใกล้ขึ้น นางดงามแน่นอน งดงามกว่าหญิงใดที่ข้าเคยเห็น ชุดที่สวม เป็นสีน้ำเงินแซปไฟร์เข้มจัด ทำจากผ้าไหมงามนำตะลึงที่ข้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน นางอรรธ สง่างาม แต่ก็เช่นเดียวกับสิ่งอื่นทั้งหมดในห้องโถงแปลกประหลาดนี้ นางมีบางอย่างแปลกๆ

นางส่งยิ้มไปรอยเล่นให้ข้าเมื่อเข้ามาใกล้ขึ้น หมุนสรว้อยข้อมือทองไปรอบๆ อย่างใจลอย แฮร์รอนหลบสายตา ก้มศีรษะเมื่อราชินีมองเขา ท่าที่เชื่อฟังของเขา ดูจะให้นางพอใจ นางวางมือลงบนไหล่เขาอย่างคุ้นเคย ต้องเอื้อมขึ้นให้แตะถึง แล้วหันมาทางข้า

"ข่าวลือเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย" นางกล่าว เมื่อครู่ก่อนเสียงฟังดูต่ำกว่านี้ สั้นพรวด แต่เสียงนางเหมือนจะเปลี่ยนไป บัดนี้สูงและเรงรื้น ไส้กังวานนำรึนรมย์ราวเสียง ตีระฆังแก้วสัไกบของเอลรอย ไม่มีแววโกรธบนใบหน้าของมาดรา สีหน้านาง ดูใคร่รู้ระคนสนุกสนานเล็กน้อยด้วยซ้ำ มุมปากหยักขึ้นอีกครั้ง ดวงตาเป็นประกาย แทบจะมีเมตตา "ข้าไม่ชอบข่าวลือ แฮร์ริส เฟน ข่าวลือมีไว้ให้เพื่อนบ้านซุบซิบ

นินทา และเรื่องซุบซิบนินทาก็มักเป็นพันธมิตรกับเรื่องโกหก อะไรๆ มักเป็นแบบนี้"

นางเดินวนเป็นวงรอบตัวข้า ดวงตาสีฟ้าจับไว้นั่นกลืนกินข้าเข้าไปทั้งหมด "ข้าขอภัยที่ต้องล้าม แต่ข้าไม่ชอบหนูชั้นต่ำจากหอสามเท่าไรเหมือนกัน เจ้าไม่มีทางรู้หรือกว่ามือพวกมันสัมผัสอะไรมาบ้าง อย่างน้อยๆ พวกมันก็สกปรกเสมอ และผ้าแพรก็จัดคราบออกได้ยาก"

หนูชั้นต่ำ

รอยยิ้มของนางต้อนรับข้าสู่ เช่นเดียวกับสายตานุ่มนวล แต่อย่างน้อยจากกับบอกความจริง นางเอนศีรษะไปด้านหลัง เผยลำคอขณะมองข้าให้ชัดขึ้น เพชรเปล่งประกายที่นาง และสร้อยแบบพอดีคอก็ประดับอัญมณีระยิบระยับที่ข้าไม่มีแม้แต่ชื่อจะเรียก นางไม่สวมมงกุฎ ซึ่งดูชัดๆ เมื่อพิจารณาอาการและเครื่องประดับหรูหราอื่นที่สวมใส่ "แฮร์รอนผู้นี้บอกข้าว่าเจ้าชายของไปจากข้าวันนี้ เขาบอกว่าเจ้าข้าทหารผู้คุ้มกันของข้าสองนายนี้"

ข้าไม่พูดอะไร ข้ายังไม่ได้รับคำเชิญให้พูด และข้ารู้ว่าเรื่องแบบนี้เป็นอย่างไร ข้าถูกทหารผู้คุ้มกันฟาดด้วยหลังมือมากพอจะรู้ว่าไม่ควรปริปากใดๆ จนกว่าจะถูกสั่งตรงๆ ให้พูด มาตราทำเสียงฮึดฮัด เลิกชั่วข้างหนึ่งกลางข้าขณะยิ้มกว้างขึ้น ข้ารู้สึกว่านางผิดหวังและอยากให้ข้าละเมิดกาลเทศะ "การขโมยของหลวงเป็นข้อหาร้ายแรง แชริส แต่อีกเดียวเราค่อยพูดถึงเพราะที่เจ้าขโมยไปก่อนหน้านี้ จงอธิบายว่าเจ้าหาทางเอาชนะทหารสองนายของข้าได้อย่างไร จงบอกข้าว่าใครสอนเจ้าใช้ดาบ บอกรายละเอียด ชื่อ สถานที่พบปะ ทุกอย่างที่เจ้ารู้ และเมื่อเจ้าพูดจบแล้ว ถ้าข้ารู้สึกว่านายเจ้าซื่อสัตย์ ข้าจะจัดการเรื่องลดโทษส่วนหนึ่งให้เจ้า ว่ามา" นางสั่ง

นางหันหลังให้ข้า เริ่มเดินไปมาตามแนวนั่ง เหยหน้าดูงานหินแกะสลักมองคบเพลิง มองเพดาน รอให้ข้าพูด

"พูดซะทีสิ" แฮร์รอนส่งเสียงลอดรัฟฟัน "ถ่วงเวลาไปก็ไม่ช่วยอะไรหรอกนะ

ข้ายืนยัน"

"ไม่เป็นไร แอร์รอน ปล่อยให้นางจัดระเบียบเรื่องเท็จไป ไม่สำคัญหรอก ข้าจะสาปมรณกรรมของนางตอนที่นางกู้ชีพนั่นเลย"

เหงื่อเม็ดหนึ่งไหลลงตามขมับข้า หยดลงบนแก้ม แต่ข้ารู้สึกตัวสั่นกึก แม้จะร้อนอบ ข้าอยากดูแท่นยกสูงนั้น ทุกอณูในตัวข้าอยากดูใจจะขาด ข้าต้องใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีแต่ก็บังคับสายตาให้จับจ้องมาดราไว้ได้ "ข้าหัดเอง" ข้าพูด "ข้าทำดาบไม่สำหรับซ่อม และข้าฝึกเอง"

ราชินีมาดราพ่นลมพริด

ข้ารอดูว่านางจะพูดอะไรไหม -- เห็นชัดว่านางคิดหลายอย่าง -- แต่นางเลิกคิดเป็นสัญญาณเงียบๆ ให้พูดต่อ

"ก็แค่นั้นละ" ข้าพูด "ไม่มีใครสอนข้า"

"โกหก" ราชินีคราวต่ำ "ทหารผู้คุ้มกันของข้าคือนักสู้ผู้โชกโชก ไม่เป็นรองใครในเรื่องใช้ดาบ มีคนสอนเจ้าใช้อาวุธ และข้าอยากรู้ว่าเป็นใคร"

"ข้าบอกไปแล้วว่า --"

เมื่อราชินีสับตัดออก เร็วปานสายฟ้า ฟาดแก้มข้าสุดแรง เสียงเพียะดังสะท้อนไปทั่วโถงว่างเปล่าเมื่อฝ่ามือนางปะทะผิวข้า ความเจ็บปวดระเบิดออกที่ขากรรไกร แล่นขึ้นไปถึงขมับ เวรเอ๊ย เจ็บชะมัด

"พวกเพื้ไซ้ใหม่" นางส่งเสียงซู "พวกมันพบทางผ่านเข้ามา ในที่สุดพวกมันก็จะมาเล่นงานข้ารี"

นางดบข้าแรง แต่ไม่ได้แรงขนาดนั้น ข้าไม่ควรหลุดไปเอง แต่ดูเหมือนข้าจะหลุด เพราะไม่ว่าอย่างไรก็ฟังเหมือนนางเพิ่งพูดว่าพวกเพื้ "ข้าไม่รู้ว่าท่านหมายถึงอะไร" ข้าชำเลื่องมองแอร์รอน พยายามถอดรหัสสีหน้าเขาว่านางเล่นเกมอะไรสักอย่างกับข้าอยู่ไซ้ใหม่ แต่สีหน้าเขาเรียบเฉย อ่านไม่ออก

"มีอะไรให้ไม่เข้าใจนั่นหรือ" คำพูดคมกริบของนางอาบด้วยน้ำแข็ง

"ข้าเคยได้ยินเรื่องเล่ามา แต่..." ข้าไม่ค่อยแน่ใจว่าจะพูดอะไรดี นาง

เป็นบ้าไปแล้วหรือ นางเชื่อเรื่องยูนิคอร์นด้วยหรือเปล่า ดินแดนสาบสูญที่เคยมีอยู่เมื่อสหัสวรรษก่อนและถูกทะเลทรายกลืนกินไป ผี และทวยเทพที่ถูกลืมหั้นหายนัน มันไม่มีอยู่จริงสักอย่าง

ราวกับราชีนากำลังอ่านใจข้า นางยิ้มเยาะข้าๆ "พวกเฟอะหะหละส่งครามกินเนื้อคน เป็นสิ่งมีชีวิตเดรัจฉานที่ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่มีสำนึกทางศีลธรรม หรือแนวคิดเรื่องความเมตตาใดๆ ทั้งสิ้น ผู้อมตะอาวุโสสูงสุดนำความพิโรธมาสู่ดินแดนนี้ด้วยกำปั้นเหล็ก ทั้งความอลหม่านและซากปรักหักพังตามหลังเป็นทางเมืองทั้งเจ็ดปิดยีนดีตอนเช้าขับพวกมันออกไป และตอนนี้พวกมันส่งเจ้ามาพยายามฆ่าข้างั้นรึ"

"ข้ายืนยันได้ ไม่มีใครส่งข้ามาทำอะไรแบบนี้"

มาตราบอกปิดคำพูดข้าด้วยเสียงจู่ปากเบื่อหน่าย "พวกมันคงต้องการดินแดนนี้ล่ะะ ไหนบอกหน่อย พวกมันจะทำอะไรถ้าข้าไม่คืนเนินทรายแห่งแล้งรกร้างไร้ค่านี้ให้" นางถามด้วยน้ำเสียงกังขา

"ข้าบอกไปแล้วว่า --"

"จหยุด...โกหก" นางดวาด "ตอบคำถามข้ามา พวกเฟอะหะหละกลับมายึดดินแดนไปจากข้า เจ้าคิดว่าพวกมันจะต้องทำอะไรเพื่อยึดบัลลังก์ไปจากข้า"

รู้สึกเหมือนเป็นคำถามนำ คำถามที่ข้ารู้ดีว่าไม่ควรตอบ แต่ข้าต้องบอกอะไรสักอย่าง เห็นชัดเลยว่านางสติไม่ดี และถ้ามัวไปแย้งว่าเรื่องนี้ข้าบริสุทธิ์ก็จะได้อะไรขึ้นมาแน่นอน "ฆ่าท่าน" ข้าพูด

"และพวกมันวางแผนจะทำแบบนี้ได้อย่างไร" นางดูสนใจจริงๆ ว่าข้าจะตอบคำถามนี้อย่างไร

"ข้า...ข้าไม่รู้ ข้าไม่แน่ใจ"

"อืมม" มาตราพยับหน้า ยังคงเดินกลับไปกลับมา ดูจะครุ่นคิดลึกซึ้ง "ข้าว่าพวกเฟอะหะหละไม่ได้คิดจริงๆ จังๆ ว่าจะทำลายผู้เป็นอมตะอย่างไร แคริส ดูเหมือนพวกเฟอะหะหละไม่คิดหน้าคิดหลัง และไม่พร้อมจะรับมือกับคนอย่างข้า" กระโปรงสีสด

สายไหมเมื่อนางเข้ามาใกล้ขึ้น "ข้าจะบอกให้ว่าเรื่องซูลมุนที่เจ้าก้อวันนี้ะน่าตื่นเต้น นิดหน่อย ชั่ววูบหนึ่งชั่วรู้สึก..." นางเงยขึ้นมองซุ่มประตูของเชิงเก็นข้างบน คิ้วขมวด รวากับกำลังไขว่คว้าหาคำพูดที่หนีหายไป นางยกไหล่ ลดสายตาลง "ข้าว่าข้าก็แค่เบื่อ" นางพูด "อยู่ในอำนาจมานานเหลือเกิน ไม่มีภัยคุกคามจริงจัง ต่อบัลลังก์ ไม่มีอะไรทำนอกจากดื่มไวน์และเล่นฆ่าชาวไร่ชาวนาเล่น ชั่ววินาทีหนึ่ง เจ้าทำให้ข้าสงสัย..." กระทั่งรอยยิ้มกว้างเย็นชาก็ไม่ทำให้ความงามของนางหมองลง บางทีถ้าพวกผู้หญิงในหอสามได้รับสิ่งหรูหราแบบเดียวกับที่มดราได้ พวกนาง ก็อาจดูสวยเหมือนกัน แต่ ณ ตอนนี้ ต่อให้อาฆาตมารร้ายและเย็นชา นางก็ยังเป็น สิ่งสวยงามที่สุดเท่าที่สายตาข้าเคยเห็น

จู่ๆ นางก็หมุนตัว กางสองแขนออกกว้างและหัวเราะผิดๆ ขณะผายมือ ไปยังห้องโดยรอบ "เพราะอย่างนั้นเราถึงมาพบกันที่นี่ยังไงเล่า ใช่แล้ว ข้าต้อง เห็นด้วยตาตัวเองว่าที่นี่ยังไม่ถูกแตะต้อง พวกเพื่อกันเกรงเกรงไม่อาจกลับมาได้ ตราบเท่าที่ทั้งหมดนี้ยังเหมือนเดิม เจ้าเข้าใจนะ ข้ารู้ว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนไป แต่ข้า มีนิสัยไม่ได้อยู่อย่างหนึ่งคือชอบปล่อยให้ความหวาดระแวงครอบงำ"

นางได้สติ หญิงสาวสวยในชุดราตรีหรูหรา เสียคนและถูกตามใจเกินควร แต่มีบางอย่างเก่าแก่และชั่วร้ายซุ่มซ่อนอยู่เบื้องหลังดวงตาสีฟ้ากระจ่างใส นั้น "ป่านนี้ข้าควรรู้ดีพอที่จะไม่ตามใจพวกสวะ แฮร์รอน" นางกล่าวกับกัปตัน แต่ สายตาทะลุทะลวงซ้ำ

"สวะแน่นอนพะยะค่ะ" แฮร์รอนพูดเกร็งๆ "ทว่าราชินีมีหน้าที่ต้องปกป้อง พลสกนิกร ถูกต้องแล้วที่ฝ่าบาทสอบสวนภัยคุกคามต่อซิลวาเรน"

ไอ้คนประจบประแจงสอพลอยกยอปอขึ้น แฮร์รอนที่ข้าเจอบนถนนใน หอสามไม่มีให้เห็น หรือผู้ชายที่ลากข้าขึ้นมาจากคุัดิตินทั้งที่เตะถีบกรีดร้อง กับตันภาคนั้นอบน้อมถ่อมตน กลัวด้วยเหตุผลที่ข้าดูไม่ออก

มดราดูจะไม่ประทับใจกับท่าทีเหยยของเขาเท่าไรเช่นกัน มุมปากนาง กระตุกขึ้นเพียงเล็กน้อย "จัดการนางซะ แฮร์รอน พอเสร็จแล้ว กลับไปตรงที่เจ้า

เจอนางและชุดรากถอนโคนพวกของนางที่เหลือ"

พวกของข้า

นางไม่ได้หมายถึง...

คลื่นความตื่นตระหนกจู่โจมข้า "ไม่ละ น้องชายข้า...ข้าบอกท่านแล้ว เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับเกราะมือนี้อยู่ ข้าสาบาน--"

สีหน้าราชินีเรียบเฉยขณะนางยื่นมือมาลูบนิ้วชี้ลงตามแก้มข้า ข้าเหวี่ยงโซ่เป็นมันปลาบ อากาศรอบอวลไปด้วยกลิ่นความกลัวของข้า กระนั้นผู้หญิงตรงหน้าก็ไม่สะทกสะท้าน ผิวพรรณที่สมบูรณ์แบบและซีดเผือดเหลือเกินนั้นไม่มีเหงื่อแม้แต่หยด "เจ้าคือหนู" นางพูดเรียบๆ "หนูเป็นตัวก่อหายนะตลอดกาลของเมือง นี่คือความจริง เจ้าฆ่าตัวหนึ่งได้ แต่ก็จะสายเกินไปแล้ว มันจะออกลูกออกหลานอีกสิบตัวก่อนหาเจ้าพบ หนูอ้วนพีอัปลักษณ์อีกสิบตัว แทะธัญพืชที่ไม่ได้เป็นของพวกมัน สร้างมลทินให้น้ำที่พวกมันไม่มีสิทธิ์ดื่ม ทางเดียวที่จะจัดการกับรังหนูคือไล่ล่าและรมควันให้พวกที่อยู่นั่นออกมา ต่อให้ไม่มีเพนในครีเสเงิน ก็ต้องมีใครสักคนฝึกสอนเจ้า ใครสักคนสอนวิธีทำร้ายและฆ่าคนของข้าให้เจ้า เจ้าคิดหรือว่าเราจะปล่อยกบฏที่เป็นภัยแอบแฝงแบบนั้นให้กลัดหนอง อ้อ ไม่หรอก" นางแยกเขี้ยว จับขากรรไกรข้า เล็บของนางจู่ๆ ก็แหลมเกินไป ยาวเกินไป จิกผิวข้า

"เจ้าเอาของของข้าไป เด็กน้อย และข้าไม่มีอะไรจะปล่อยปละละเลยหัวขโมย เพราะฉะนั้นข้าจะเอาจากเจ้า อย่างแรกก็ชีวิตเจ้า แล้วข้าจะให้เผาคนสำคัญของเจ้าจนควันขึ้นเป็นสายมันเลื่อม และเมื่อพวกมันไม่อยู่แล้ว ข้าจะทำลายหอสามให้ราบคาบ จากนั้นไปอีกหนึ่งร้อยปี ใครก็ตามที่โง่พอจะคิดข้าสองเรื่อง ขโมยของจากข้า จะจดจำวันมรณะที่แฉริส เพนทำให้มงกุฎซิลวาเรนชุ่มเคืองและผู้คนนับแสนต้องชดใช้"

โปรดติดตามต่อเล่มสอง
ชุด **ธำมมมธรา**

QuickSilver

ควิกซิลเวอร์

Callie Hart เขียน

อลิซ แบล

พรชัย บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2568

ราคา 695 บาท

Original Title: Quicksilver

Copyright © 2024 by Callie Hart

Cover design by Callie Hart. Cover images © Shutterstock; Dreamstime; Envato.

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Copyright arranged with Hachette Book Group 1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

Thai translation Copyright © 2025 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Thai language translation rights arranged through Andrew Numberg Associates International Ltd.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ฮาร์ด, คาลลี.

Quicksilver ควิกซิลเวอร์. -- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

664 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อลิซ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.6

ISBN 978-616-04-7301-4

เพลดและพิมพ์ที่ กรีนโลฟ ฟรินติง เฮาส์ โทร. 0-2892-1940-2

ELIX

Ignite Your Soul

f @ ELIX Publishing

จัดพิมพ์โดย อิลิกซ์ พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

ประธานบริษัท	สุวดี จงสถิตวัฒนา
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร	คิม จงสถิตยวัฒนา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์
บรรณาธิการบริหาร	สุวพันธ์ ชัยปัจชา
บรรณาธิการเล่ม	ฝนทิพย์ สุขเกษม
พิสูจน์อักษร	พวรรณราย สุตวัฒนาคุณ
กราฟิก	สุปราณี อภัยแสน
ออกแบบปก	ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร
ประสานงานการผลิต	จรัสศรี พรหมเทพ

จัดจำหน่ายโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com

www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksfan

ELIX

Ignite Your Soul

f @ © ELIX Publishing

สั่งซื้อหนังสือผ่านแอป
โปรดติดต่อแกนมีบุ๊กส์

0-2662-3000 กด 1

Nanmeebooks Fan

@nanmeebooks

www.nanmeebooks.com